

GENERÁLNÍ ZPOVĚĎ

Příprava – důsledné zpytování svědomí

Hříchy spáchané v průběhu celého života – doporučuje se sepsat je na papír a takto generální zpověď vykonat. Je potřebné vyznat všechny hříchy, těžké i s počtem – pokud nevím alespoň přibližně.

STAČÍ UDĚLAT JEN JEDEN TEŽKÝ HŘÍCH A ZEMŘÍT V NĚM BEZ POKÁNÍ NA TO, ABY BYLA DUŠE ZATRACENA. Věčnost je šťastná nebo nešťastná! To je dogma naší víry.

Kvůli zdraví těla neodkládáš potřebné léčení. Nebud' blázen, který dává do pořádku svoje svědomí až ve chvíli smrti. Čas smrti není vhodný na to, abychom si zajišťovali věčnou spásu. Zapiš si pochybení a udělej generální zpověď z celého svého života. Mysli na to, že tady se skládají účty, abys mohl získat věčnost. Proto to udělej tak, jako bys to musel učinit v okamžiku skládání účtů před věčným Soudcem, Ježíšem Kristem. Mysli na to, že to, co se ti teď jeví jako těžké, bude se ti v okamžiku smrti zdát nemožné.

Musíme kráčet Pánovou cestou, dokud máme čas, protože v hodině smrti světlo dohoří. Už nebude čas na přípravu, v tu chvíli už musíme být připraveni. V hodině smrti se už nedá nic dělat. Co se udělalo, je udělané. Když přijde smrt, nebude v té bouři a zmatku možné dát do pořádku zmatené svědomí. Kdo ví, co se může stát? Jakmile ztratíš v hodině smrti duši, tehdy ztratíš všecko a už nikdy nesvitne naděje na její opětovné získání. Bůh nás zajisté neposlal na tuto zem proto, abychom se stali bohatými, získali pocty anebo uspokojovali svoje smysly. Ale poslal nás sem získat věčný život. Všichni vědí, že jejich cesta jednou skončí. Ale sebeklam mnohých spočívá v tom, že smrt si představují tak vzdálenou, jakoby nikdy neměla přijít. I velmi staří a nemocní lidé si často namlouvají, že by mohli žít ještě tři, čtyři roky. Ale o kolika víme, že zemřeli náhle! Někteří vsedě, jiní při chůzi, další ve spánku v posteli. Je jisté, že nikdo z nich si nepomyslel, že zemře tak nečekaně v den, v němž skutečně zemřel. Kdybys měl dnes do večera zemřít a tak by se mělo rozhodnout o tvém věčném životě, byl bys připravený vydat počet ze svých skutků? Co všechno bys dal Bohu za ještě jeden rok, měsíc anebo alespoň jeden den života? Proč si teď, když ti Bůh dává tento čas, nedáš do pořádku svědomí? Nebo je nemožné, aby byl tento den tvým posledním? Čekáš snad na den smrti? Pokud jde o minulost, důvěřuj Ježíši Kristu, který teď dává toto osvícení, protože tě chce spasit. Jaká je to láska a něha, s níž Bůh objímá hříšníka, který se k němu vrací! Důvěřuj i

darům, které ti vyprošuje Panna Maria. Kdo ví, zda tyto řádky nejsou poslední výzvou, kterou ti dobrotivý Bůh posílá?

1. JÁ JSEM PÁN, TVŮJ BŮH: NEBUDEŠ MÍT JINÉ BOHY MIMO MNE, ABY SES JIM KLANĚL.

První z přikázání obsahuje přikázání víry, naděje a lásky. Náš morální život má svůj pramen ve víře v Boha, který nám zjevuje svoji velkou lásku. Naší povinností vůči Bohu je věřit v něho a vydávat o něm svědectví.

HŘEŠIL JSEM PROTI VÍŘE?

Dobrovolným pochybováním o víře, o pravdivosti toho, co Bůh zjevil a církev předkládá k víře, váhavostí ve víře

Nevěrou – zanedbáváním zjevené pravdy, dobrovolným odmítnutím víry

Herezí – kacířstvím – popíráním nebo zpochybňováním nějaké pravdy, které je třeba věřit božskou a katolickou vírou. Přijímám nauku církve v celistvosti?

Např. peklo neexistuje, popírání panenství Panny Marie, popíráním Nejsvětější Trojice.

Apostázi – odvrhnutím křesťanské víry, odpadlictvím

Schizmatem – odmítnutím podřídit se papežovi nebo odmítnutím společenství se členy církve, kteří jsou mu podřízeni. Schizmatem v křesťanství je i protestantské hnutí. Účastí na protestantských a sektářských obřadech

(evangelických – luteránských, kalvinistických, baptisté, adventisti, jehovisti atd...) – jejich praktikováním, zapojováním se do nich a souhlasem s nimi?

Přiznávám se ve veřejném životě k víře (v zaměstnání, před přáteli...)?

Nepatřím k organizaci, která má proticírkevní program, zaměření? Nevohlil jsem takové politické strany, podporoval politiky – vyjadřoval souhlas s nimi?

Ospravedlňuji svoje hříchy i hřích druhých (svých dětí, rodiny), používám výmluvu – dnes je jiná doba?

MILOVAL JSEM BOHA NADE VŠECHNO?

Je pro mne Bůh nejvyšší hodnotou, největším dobrem? Je v mém životě na prvním místě? Považuji Boha za Otce? Usiluji o to být jeho nejlepším dítětem?

Miluji ho láskou, která je nad každou jinou lásku? Sloužím vědomě nebo nevědomě časným bůžkům? (Kult peněz, materiální dobra, televize, moc, kariéra, vlastní tělo, úspěch...)

- Dodržuji v každodenním životě náboženská kritéria a přikázání?
- Zapřel jsem Boha? Zaujatě, z vypočítavosti (kvůli vyhnutí se církevní dani, při sčítání obyvatel, v zaměstnání...)? Bezmyšlenkovitě jsem se učinil zajímavým, protože mi to v dané situaci vyhovovalo?
- V postním období jsem žil v hříchu? (Zábavy, tance, nedodržování postu.)
- Neobviňuji Boha z neštěstí, která mě postihla?
- Přijímal jsem Boží věci jako Boží dar a zlé jako zkoušku věrnosti a podíl na Kristových utrpeních?
- Jsem vděčný za každý prožitý den, každou novou příležitost?
- Vykonávám svoji každodenní práci jako modlitbu s úmyslem líbit se Bohu? (Chci se líbit lidem, být oblíbený, být středobodem pozornosti, hledám vlastní výhody?)
- Dbám na důstojnost při nošení posvátných symbolů? (Křížek na řetízku, růžencový prsten, medailka Panny Marie,...)
- Dělán si z nich amulety, talismany, tropím si výsměch?
- Projevuji úctu nejsvětější svátosti oltární?
- Chodím na adorace?
- Přijímám Boží vůli a Boží plán pro svůj život?
- Poslouchám hlas svého svědomí?

Mým Bohem má být Nejsvětější Trojice – Otec, Syn a Duch Svatý. V mém životě je jím prakticky to, čemu dávám první místo ve svých myšlenkách, citech, kvůli čemu činím své skutky, co mám nejraději.

Co je u mě na prvním místě?

Já sám – mé zdraví, má čest, moje břicho, krása, postava, egoismus, úcta, kterou od druhých očekávám. Ostatní se mají přizpůsobovat mně, cítí uji sebelítost, cítí uji křivdu, očekávám od druhých omluvu?

Péče o zdraví – máme respektovat tělesný život, ale nedělat z něj absolutní hodnotu – novopohanská mentalita rozvíjí kult těla (obětovat mu vše, zbožňovat tělesnou dokonalost, posedlost cvičením a starostí o tělo, sportovní úspěch vede

zároveň ke zvrácenosti lidských vztahů). Je třeba vyhýbat se každému překročení míry.

Někdo z lidí – mé dítě, vnouče, manžel/-ka, rodinní příslušníci, přehnaná láska k lidem?

Nějaká věc – peníze, majetek, auto, dům, pěkné oblečení, šperky, umění, sport, kariéra, dovolené, marnivost?

Nebudeš mít jiné bohy mimo mne.

- Kolik bohů uctívám? Kolika sloužím? Vlastní tělo – cvičení kvůli postavě, diety, přehnané líčení, plastické operace, zkrášlovací procedury, oblečení, solárium, marním čas sledováním televize, návštěvami, zábavami, hloupými řečmi, vtipy?

Čemu nejvíc? Na co nejvíc přes den myslím?

Zábavy, obžerství, hostiny, televize, přátelé a známí, rodina, majetek, vlastní tělo, zdraví, kariéra, sport, tanec, nakupování...?

UCTÍVAL JSEM JINÁ BOŽSTVA?

Modloslužba, víra v reinkarnaci, východní náboženství, bojová umění (klanění se slunci, využívání energií atd. vycházejí z východní spirituality). Vyvolávání mrtvých, účast na spiritistických seancích, jiné praktiky, o nichž jsem předpokládal, že odhalují budoucnost: věštění z kávy, lití olova, čtu horoskopy, využil jsem služeb věstkyně, dal jsem si vykládat karty (sám jsem je vykládal pro sebe či pro druhé), tarot, andělské karty, numerologie, výpočet pohlaví dítěte, astrologie, pranostiky, čtení z dlaně, akupunktura, okultismus (i četba okultní literatury), ezoterika, mantry (jimi jsou vzýváni a uctíváni démoni), astrální cestování, feng-šuej, aury, reiki, psychotronika, Silvova metoda, kyvadla, výklad snů, snáře, cvičení východních náboženství, pět Tibetanů, cvičení na otvírání čakr (otevívá přístup zlým duchům), dýchací cvičení?

Oslava haloweenu – karneval (i dětský), vyřezávání dýní (vychází z oslavy satana; dům, v němž bylo obětováno dítě satanovi, býval označován vyřezanou dýní), čarodějné praktiky, převlékání se do kostýmů a masek čertů (čelenky s rohy), čarodějníc, převlékání se za kněze a řeholní osoby (vysmívání se). Halloween je ďáblovým výsměchem Svátku všech svatých. Žádný křesťan jej nesmí oslavovat, podporovat, propagovat, vyjadřovat souhlas.

Navštěvoval jsem lidové léčitele – sám takto zneužíval důvěřivost jiných?

Alternativní medicína = okultismus

Dopustil jsem se modloslužby – zbožšťoval jsem toho, kdo není Bohem – bůžky, zlé duchy, stvoření namísto Boha, mocnosti, rozkoše, předky, zdraví, peníze – sloužil jsem mamonu – předmětem mého hlavního zájmu v životě byly peníze a majetek, jak je získat a jak je udržet?

Mám doma „suvenýry“ bůžků a démonů? – nazývám je uměním? Omlouvám si to tak, že já v to nevěřím, já je neuctívám? Sošky, dřevorezby, obrazy, porcelán, talíře s jejich vyobrazením, šátky, šperky, tašky, přívěsky, magnetky... (Buddha, hinduistická božstva, symboly východních náboženství, egyptských bohů, faraónů – sami se považovali za božstvo, řecké bohy, slunce, africké sochy a masky, vúdú...)

Navštívil jsem na dovolené hinduistický nebo budhistický chrám?

Nezúčastnil jsem se nějakého rituálu? Nedal jsem si namalovat na tělo nějaké symboly například henou? (Byť jen žertem, z nevědomosti.)

Pověra – připisoval jsem stvořeným věcem nadpřirozené účinky, čáry, nějaké fetiše? (Věšení podkovy, jmelí pro štěstí, medvědí zub, vlasy, amulety, červené šňůrky, uhlíková voda, uplivnutí, zaklepaní na dřevo, černá kočka, pátek třináctého, talismany?) Také zneužívání růžence a náboženských medailonů k těmto účelům, věšení medailonů na červenou šňůrku, atd...)

Časté choroby dětí – udělat zpytování svědomí, zda ďábel nenašel přístup do srdce dítěte skrze náš hřích (Např. přivazování červené šňůrky na kočárek nebo přímo na dítě – otevírají přístup démonovi k němu).

Homeopatie – principy homeopatie vycházejí z magie, okultismu. Magie napodobování, podle níž podobné plodí podobné. Patří k léčitelství (okultismu).

Jóga – ponořená do světa bohů a duchů, jejím úkolem je přivolávat jejich přítomnost, je satanistická – a to každá jóga. Ten, kdo ji praktikuje, otevírá se démonickému působení. Není to relaxační cvičení, je to spiritualita. Aktivuje čakry. Jednotlivá cvičení představují zasvěcení konkrétním bůžkům – démonům. Její praktikování se spojuje s přijetím hinduistického učení. Účast na modloslužbě, otevíráme se (byť nevědomě) působení zlých duchů.

Praktikoval jsem něco z toho, jiné jsem k tomu naváděl, souhlasil jsem, když mi

o tom jiní říkali?

JAK VYPADAJÍ MOJE MODLITBY?

Bez modlitby není možné dojít ke spáse. I kdybychom vykonali množství dobrých skutků, ale nemodlili se často a dobře, nedosáhneme spásy. Modlitba otvírá oči duše, připomíná její vlastní ubohost a upevňuje nedůvěru vůči sobě a velí utíkat se k Bohu. Zbožný křesťan vkládá všechnu naději v Boha. Na sebe samého zbytečně nespolehá.

Bůh nehledí na to, zda jsou modlitby dlouhé a pěkné, ale chce, aby vyvěraly z hloubky srdce, abychom se modlili s úctou a touhou podobat se mu – tedy i obyčejný, nevzdělaný člověk se může dobře modlit. Bůh odpouští i největším hříšníkům, pokud ho upřímně prosí, proto zlý duch využívá všechny způsoby, abychom modlitbu zanedbávali. Pokud při modlitbě zakouším těžkosti a znechucení, ale přesto se od modlitby neodvracím, je tato moje modlitba ještě více záslužná v očích Pána Boha. Modli se za všechny i za nepřátele.

Aby byla modlitba Bohu milá a pro duši užitečná, **musíme být ve stavu milosti, mít touhu po obrácení a mít odpor k hříchu.** Hříšník, který se nechce napravit, je urážkou Pána Boha. **Marné jsou vaše modlitby a oběti, pokud zůstáváte v hříchu!**

Není fyzického uzdravení bez odpuštění a duchovního uzdravení. Bůh může vyslechnout naši modlitbu jen tehdy, pokud odstraníme všechny překážky. Proto se musíme zříci každého hříchu a všem všechno odpustit.

Hříšníci nedosáhnou obrácení bez modlitby. Ztracení lidé šli do ztracení proto, že se nemodlili nebo se modlili špatně.

- Nemodlím se, modlím se málo – pro jistotu, abych to měl co nejdříve za sebou. Spoléhám se, že se za mě jiní pomodlí. Roztržité a nedokončené modlitby – usínám při nich?

- Vynechávám ranní a večerní modlitbu?

- Nekonám žádné pobožnosti, křížovou cestu, nemodlím se nověny. Jsem dospělý, ale modlím se jen základní modlitby jako dítě. Nemodlím se za druhé, nemodlím se za duše v očištění?

- Modlím se s odporem?

- Modlím se víc, jen když mám potíže, v modlitbě málo děkuji Bohu – za to

vždy něco žádám?

- Zesměšňuji modlitby a také ty, kteří se modlí? Zpochybňuji pobožnosti, překrucuji slova?

Rodič – neučím dítě modlit se – omlouvám to tím, že je ještě malé, nejdu mu příkladem? Když je dítě maličké – mám se modlit s ním jeho jménem, dohlížet na to, aby se pomodlilo svoje modlitby – pomodlit se společně, učit dítě modlitby přiměřené věku a nespokojit se s tím, že dítě ovládá dětské modlitbičky. Moje dospělé dítě neovládá křesťanské modlitby (růženec, korunka k Božímu milosrdenství) – protože jsem ho to nenaučil z lhostejnosti, nezájmu?

JAK PROŽÍVÁM MŠI SVATOU?

- Jen si ji formálně poslechnu?

- Jsem roztržitý, vyrušuji, nudím se, spím, mluvím, komentuji kněze, věřící, výzdobu v chrámě, kázání, zlobím se, že mše svatá trvá příliš dlouho, nezapojuji se aktivně do průběhu mše svaté (nemodlím se, neodpovídám knězi), brblám, když nemám volné místo k sezení, nepokleknu před Pánem na obě kolena, sotva vejdu do kostela, už přemýšlím jak co nejdříve odejít?

- Nezáčastňuji se celé mše svaté od začátku do požehnání, mám zpoždění, neděkuji Bohu za milost mše svaté – co nejdříve spěchám pryč z kostela?

- Nechodím na mše svaté – z lenosti, z přesvědčení, z lhostejnosti, vymlouvám se na zdravotní stav, na povinnosti? (Musím vařit, musím se učit, čekám návštěvu, mám malé dítě...)

- Sám na mši svatou nejdu – jiným říkám, ať jdou za mne?

Rodič – nevodím s dítě do kostela – obírám ho o milosti (vymlouvám se, že je malé, že vyrušuje, že se nebudu moci soustředit na mši svatou, z lenosti...). Toleruji dítěti odmítání účasti na mši svaté – dokonce to podporuji (výmluvy – musí se učit na zkoušku, ať se sám rozhodne, zda chce jít) – zapomínám na svoji odpovědnost za dítě před Bohem? Pokud je dítě dospělé a vím, že na mše nechodí, mám povinnost jej napomenout. Nejdu dítěti příkladem – dítě do kostela pošlu, ale sám nejdu?

- Nešel jsem v nedůstojném oblečení na mši svatou, na svaté přijímání? (Šortky, krátká sukně, výstřih...)

- Chodím na protestantské obřady (evangelické, kalvínské) – přijímám a šířím

jejich bludy, hereze, přemlouvám také jiné, rouhám se?

JAK PŘIJÍMÁM SVÁTOSTI?

- Lhostejně? Z povinnosti? Jednou, dvakrát ročně se vyzpovídám? (Církev ukládá alespoň jednu zpověď ročně – ne proto, že by to bylo pro duši dostačující, ale kdyby tak neučinila, kolik by jich nepřišlo ke svátosti smíření ani jednou do roka – nepatřím k nim také já?)

- Přijímám s úctou?

- Jsem ve stavu milosti?

- Nepřijímám svatokrádežně?

- Zesměšnuji a znevažuji svátosti?

- Zpochybňuji Tělo Kristovo protestanskými bludy a herezemi – pohrdal jsem eucharistickým Ježíšem a jeho nekrvavou obětí při slavení katolické mše svaté a vyměnil jej za protestanské obřady (evangelické, kalvínské)?

- Nevyhýbal jsem se přijímání Eucharistie z nedbalosti, úzkostlivosti, ze studu před lidmi?

SVATOKRÁDĚŽNÁ ZPOVĚĎ

K dobré zpovědi nestačí jen vyznání hříchů před knězem a vykonání uděleného pokání! Nenalhávej si, že Boha je možné odbýt čímkoli a lehko získat ztracenou milost. Celý rok se zabýváš světskými záležitostmi, staráš se o majetek, příjemnosti života, nepracuješ na svém zdokonalení, na nápravě – na Velikonoce přicházíš na zpověď a vyznáváš svoje hříchy, jakoby jsi vyprávěl nějakou historku. Potom bezmyšlenkovitě a mechanicky odříkáš pár modliteb a už se ti zdá, že ses s Bohem vyrovnal. Hned po zpovědi se vracíš k předcházejícímu způsobu života (smilstvo, zábavy, tancovačky, hospody, konkubinát, cizoložství, červené šňůrky, horoskopy, křivdu jsi nenapravit, krádež neodčinil) – **není vidět ani stopu nápravy! Každý rok od zpovědi ke zpovědi děláš to samé!**

- Zpovídáš se lhostejně, chladně, jen ze zvyku, rutinně – nevede tě láska k Bohu, lítost a chuť napravit se?

- Zpovídáš se jen všeobecně, mnohé hříchy nevyjmenuješ? Kněze je možné oklamat i předstírat lítost a vymámit od něj rozhřešení, ale Boha neoklameš. Bůh

takové rozhřešení nepotvrdí. Pamatuj, že ti tvoje zpovědi, pokud je vykonáváš takovým způsobem, nejsou nic platné a možná, že jsou dokonce svatokrádežné! Jsou lidé, kteří by se zpovídali až na smrtelné posteli, kdyby jim to církev nepřikazovala dělat každý rok.

Nedělám dobré zpytování svědomí?

Hlubiny srdce zkoumej důkladně, nic před sebou neskrývej – jako se nic neutají na posledním soudu.

Oč méně se někdo zpovídá, o to více času na zpytování svědomí potřebuje.

Chut' k nápravě je jen pochybná a hraná, lítost předstíraná. (O čemž svědčí i návrat k hříšnému životu – opět vysedáváš v hospodách, smilníš, bereš antikoncepci, bavíš se, ještě párkrát přijdeš na mši svatou a potom už ne – až na nějaký svátek.)

Nedostatek lítosti – když zatajíme hřích, pocítíme vnitřní nepokoj, který nás hryže jako divoký tygr, když ale nemáme lítost, tak tomu ve své zaslepenosti nevěnujeme pozornost. Kdo se chce přesvědčit, jestli projevil při zpovědi správnou lítost, uvidí to nejlépe podle toho, zda změnil svůj dosavadní život.

Zatajují hříchy před knězem ze strachu, že nedostanu rozhřešení, ze studu. Někdo řekne: „Nikdo se asi neodváží skrývat svoje hříchy a vystavovat se tak častějším výčitkám svědomí. Bratři! Kdybych to měl potvrdit pod přísahou, neváhal bych říci, že tady mezi vámi v kostele je ze šesti lidí pět takových hříšníků. Přesvědčíte se o tom na posledním soudu a vzpomenete si, co jsem vám dnes řekl.“ (svatý Jan Maria Vianney)

Kdybys řekl, že se zpovídáš z hříchu, na který si v předcházející zpovědi zapomněl – ale přitom si tento hřích neřekl z lenosti anebo studu – spácháš svatokrádež. Nevzpomenout nebo umenšit počet smrtelných hříchů je svatokrádež (pokud mám na svědomí tři smrtelné hříchy, ale vyznám jen dva, těžce urážím Boha). Jestli si počet nepamatuji, vyznám ho přibližně. Pokud by se tě zpovědník na určitý hřích nezeptal, tak bys ho nevyznal. Tak se stane, že ten hřích přiznáš, ale už neřekneš, že jsi měl v úmyslu jej zatajit.

Špatně se zpovídá i ten, **kdo nechce napravit spáchanou křivdu**, i kdyby to mohl udělat. Nešťastné jsou i zpovědi děvčat, žen, mladíků a mužů, kteří udržují nedovolené vztahy a odmítají se jich vzdát. Tito lidé se většinou ani necítí být vinnými a při zpovědi skrývají své hříchy. Kdo zatají hříchy, ten nechce oklamat

kněze, ale chce podvést samotného Boha i navzdory tomu, že je to nemožné!

Záchvat hněvu označím jako netrpělivost, nemravné řeči, které jiné pohoršují, jen jako uvolněné řeči, ohavné žádosti i ohavné skutky jen jako trochu méně slušné důvěrnosti, velké křivdy jako drobné nespravedlnosti, přehnanou lakotu jen jako trochu větší svázanost s pozemskými dobry... a odtud vychází celá řada svatokrádeží.

Skrývám okolnosti hříchu?

Nactiutrhál jsem, ale nepřiznám, že to pocházelo z mé pýchy a závisti, nenávisti a uraženosti. Také nevzpomenu to, jak velkou škodu jsem způsobil dobrému jménu bližního, i to, že jsem mluvil nepravdu.

Nezmíním, o jakou osobu šlo – zda jsem nactiutrhál kněze, jinou Bohu zasvěcenou osobu, rodinného příslušníka...

Řekneš, že jsi vystupoval proti víře a morálce, zamlčíš, že jsi chtěl otrást vírou mladého člověka, aby např. lehčeji podlehl tvé žádosti.

Dívka řekne, že se parádila, aby se líbila jiným, ale nedodá, že měla záměr vzbuzovat u jiných špatné myšlenky, nečistotu, touhy...

Otec řekne, že se opil, ale nezmíní, jaké pohoršení tím způsobil v celé rodině. Hledáš způsob, jak se představit zpovědníkovi v lepším světle? (Tónem hlasu, ztišením hlasu při jistých hříších, aby zpovědník sotva slyšel. Nejprve se zpovídáš z lehčích hříchů a když uspíš pozornost zpovědníka, co nejtíšeji a velmi rychle vysypeš těžké hříchy.) Zaobalují svůj neřestný život pláštěm cnosti?

Omlouvám se, že mě k hříchu nečistoty navedli jiní, k hněvu mě vyprovokoval soused, mši svatou jsem vynechal kvůli návštěvě, v půstu jsem jedl maso jen jednou (navedl mě jiný), špatně se vyjadřuji o bližních, ale oni mi svým chováním dávají příležitost, s dětmi se ráno a večer nedomlím, protože nemám čas... muž obviňuje ženu, žena muže, bratr sestru, sestra bratra, sluha svého pána, pán sluhy... Při zpovědi se sami odsuzují tvrdíce „moje vina“ a o dvě minuty později se brání a svalují vinu na druhého. Jsem hluchý vůči výčitkám svědomí? Jakoby němý, když mám vyznat svoje hříchy?

Neukazuji žádnou pokoru a zkroušenost

Jestliže kněz pozná, v jakém stavu je moje duše a přikáže mi přijít na zpověď

později, protože mě chce uchránit před svatokrádeží – hned naříkám, že nemám čas, že později nebudu lépe připravený, že půjdu k jinému zpovědníkovi, který mi dá rozhřešení bez problémů – sami sobě škodí takto zaslepení lidé.

Zpovědník poznal, že nesplňují podmínky dobré zpovědi, jejich vyznání hříchů bylo polovičaté, bez lítosti. Musel jim dávat tisíce otázek.

Z jakých hříchů ses zpovídal minulý rok? A z čeho se zpovídáš dnes? Z čeho se budeš zpovídat za rok, pokud ti Bůh ještě daruje život? Nemyslíš, že opět z těch samých? Pokud se zpovídáš jen ze zvyku, nechceš žít víc bohabojným životem, k předcházejícím hříchům přibývá ještě svatokrádež a jsi hračkou v rukou satana. Jakmile na sobě delší dobu nepozoruješ po zpovědi změny k lepšímu, vyplývá to z toho, že ti předcházející zpovědi nebyly nic platné, byly svatokrádežné, a když se skutečně nepolepšíš, čeká tě zatracení. Do této pasti svatokrádežných zpovědí už chytil zlý duch mnoho duší, protože skutkem svatokrádežné zpovědi se odhaluje zaslepenost a tvrdost srdce, které člověka neopouští nejednou až do smrti.

Návykový hřích – hromaděním hříchů roste lidská zaslepenost. Zlý návyk zaslepuje mysl, zatvrzuje srdce a tím dělá člověka vzdorovitým až do smrti, takový člověk bude jen těžko spasen.

Vidíme, jak hříšník kráčí z hříchu do hříchu, už ani nepomyslí na polepšení. Zlý návyk nedovoluje hříšníkům vidět zlo, které páchají. A tak žijí, jakoby už nevěřili, že existuje Bůh, nebe, peklo, věčnost. Namísto toho, aby se pro svoje hříchy rmoutili, těší se jimi, smějí se, ba dokonce se jimi i chlubí! Co znamenají všechny tyto znaky ďábelské zatvrzelosti? Svatý Tomáš z Villanovy tvrdí, že jsou to znaky zatracení. Svatý Jeroným tvrdí, že návykoví hříšníci ztrácejí jakýkoli pocit hanby z páchání hříchu. **Namlouváš si, že jednou se s Bohem vyrovnáš.** Ale pamatuj si, že možná už nebudeš mít čas na takové vyrovnání, smrt tě může zaskočit znenadání zahrabaného ve svatokrádežích. Na to zpravidla navazuje zatvrzelost srdce a zoufalství v hodině smrti. Rychle naprav předcházející zpovědi upřímným a úplným vyznáním hříchů. Jestli to neuděláš, Bůh je jednou vyhlásí před celým světem. Pokud je ale vyznáš sám, upadnou do věčného zapomnění, ve svátosti smíření najdeš odpuštění hříchů, pokoj duše a v hodině smrti život věčný. Každý hřích, zvláště těžký, způsobuje ztrátu Boží milosti a umožňuje ďáblu působit v našem životě. Ďábel potom neútočí jen na člověka, který se hříchu dopustil, ale i na jeho nejbližší.

Například, když se některý z rodičů dopouští těžkého hříchu, jeho děti začnou

stonat. Někdo namítne: „Jestli se dopouštím tohoto hříchu, proč musím být zatracený? Možná ještě budu spasený?“ Odpovídám: „Možná budeš zatracený!“

Skočil bys do studny se slovy: Možná uniknu smrti? Ne! Jak můžeš opírat svou věčnou spásu o tak slabou naději o nějaké kdoví a možná? Boží příkázání nejsou krutými zákazy, ale je to usměrnění, které nás má ochránit před neštěstím.

Nevíme, který hřích bude poslední.

Bůh určuje počet dní každého člověka, zdraví i nadání, které mu chce darovat. A také určuje každému člověku počet hříchů, které mu chce odpustit. „Je vhodné usuzovat,“ říká svatý Augustin, „že shovívavost Boží snáší hříšníka do jisté doby. Když uplyne tento čas, nezůstane pro něj žádné slitování.“ To samé říká Eusebios z Kaisareie: „Bůh vyčkává po určitou hranici. Potom nás nechá.“ A to samé říkají i jiní otcové a ne bezdůvodně. Základem jejich přesvědčení je písmo svaté. „Nebud' si tak jistý odpuštěním, nehromad' hřích na hřích.“ (Sir 5, 5)

„Zatímco u jiných národů Hospodin trpělivě čeká, až se naplní míra jejich hříchů, a teprve pak je potrestá, s námi se rozhodl naložit jinak.“ (2Mak 6, 14). Bůh tedy čeká až do dne, kterým se dovrší míra hříchů. A potom začne trestat. Mnohé příklady najdeme v písmu svatém. Jde hlavně o trest Saulův. Bůh ho opustil, když Saul naposledy neposlechl Boha.

„Jsou lidé, kteří zkoumají počet hvězd, pátrají po počtu andělů nebo se snaží zjistit počet let, které člověku zůstávají. Kdo by se ale mohl pustit do pátrání po počtu hříchů, které chce Bůh člověku odpustit? Proto je třeba se obávat. Kdo ví, můj bratře, při které myšlence, při kterém hříchu, který spácháš, ti Bůh už neodpustí?“ (svatý Alfons Maria z Liguori)

Boží milosrdenství je nekonečné, ale kolik je těch, kteří navzdory tomu nezachrání svou duši od zatracení? **Bůh zachraňuje toho, kdo prokáže dobrou vůli. Odpouští hříchy, ale neodpouští vůli hřešit.** Namítneš: Ale já jsem mladý. Jenže Bůh roky nepočítá, počítá hříchy. Daň z hříchů není pro všechny stejná, někomu Bůh odpustí sto hříchů, jinému tisíc, dalšího pošle při prvním hříchu do pekla. Kolik jich tak skončilo? Svatý Řehoř vyprávěl, že jistý pětiletý chlapec byl poslán do pekla, když zaklel. Panna Maria zjevila Boží služebnici Benediktě z Florencie, že jisté dvanáctileté děvče bylo odsouzeno po spáchání prvního hříchu. Jiný osmiletý chlapec zemřel po prvním hříchu a jeho duše byla zatracena. Možná by se chtěl Boha někdo zeptat, proč jednomu odpustí tři hříchy a čtvrtý ne. V takové otázce je potřeba respektovat Boží soud a spolu s

apoštolem vyznávat: „Ó, jak bezedná je Boží štědrost, moudrost i poznání! Jak neproniknutelná jsou jeho rozhodnutí a neprobádatelné způsoby jeho jednání!“ (Řím 11, 33) Svatý Augustin vysvětluje: „Víš, koho ušetří a koho ne. Kdo dostává milosrdenství, zdarma jej dostává. Kdo jej nedostává, nedostává jej spravedlivě.“

Myslíš si, že když tě Bůh dosud nepotrestal, bude to tak navždy? Když se naplní míra tvých hříchů, nadejde chvíle trestu. „Neříkej: Hřešil jsem, a co se mi stalo? Vždyť Pán je shovívavý!“ (Sir 5, 4) Může se stát, že jedním hříchem zaplatíš za všechno. Čím větší bylo jeho milosrdenství, tím větší bude tvůj trest. Čím je světlo, kterým tě Bůh obdařil, větší, tím větší bude tvé zaslepení a utvrzení se v hříchu.

Když teď hřešíte, možná vám Bůh dá čas na lítost a možná ne. Pokud vám ho nedá, co s vámi bude po celou věčnost?

Jak mám napravit toto zlo?

Zopakuj svou zpověď počínajíc tou, která mohla být svatokrádežná. Pověz, kolik mohlo být takových zpovědí a nehodných přijímání. Pověz, který hřích jsi zatajil a jestli ses z ostatních hříchů snažil napravit. Drahý křesťane, tvůj dobrý Pán tě chce zachránit, proto tě neustále upozorňuje: Mé dítě, už víc nehřeš, ale pros o odpuštění spáchaných hříchů.

Lidé se špatně zpovídají i proto, že nezmiňují okolnosti, které mění charakter hříchu, a hříchy se snaží zaobalit.

Například: Opil jsem se, nactiutrhál, zhřešil jsem proti čistotě, zlobil jsem se a pomstil jsem se. Ve skutečnosti záleží i na tom, kolikrát to bylo. Byl to hřích v kostele nebo za přítomnosti dětí, kolegů? Bylo při tom víc lidí? Utrpěla nactiutrháním pověst bližního? Myšlenka proti čistotě, byla spojená i s chutí daný skutek vykonat? Zhřešil jsi z nevědomosti nebo s rozmyslem, v hněvu? Nedělal jsi jeden hřích za druhým a myslel sis, že to při zpovědi vyjde na stejno, ať už se budeš zpovídat z malého nebo většího počtu hříchů?

DOBRÁ ZPOVĚĎ

Zpověď má Božský původ. Ustanovil ji Ježíš Kristus. Apoštolům a jejich nástupcům řekl: „Přijměte Ducha Svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ (Jn 20, 22-23) „Amen, pravím vám: Všecko, co svážete na zemi, bude svázáno na nebi, a

všecko, co rozvážete na zemi, bude rozvázáno na nebi.“ (Mat 18, 18)

Kristus přikazuje pod ztrátou spásy vyzpovídat se ze všech hříchů. Od toho není osvobozen nikdo, počínajíc svatým otcem a konče posledním služebníkem.

Hřích musíme nenávidět z celého srdce a litovat, že jsme urazili dobrého Boha, pohrdali milostmi, nedbali na hlas svědomí a setrvali dlouhou dobu ve stavu hříchu. Kdo má skutečnou lítost, má snahu smířit se s Bohem a napravit křivdy co nejdříve (nečekám do velikonoční nebo vánoční zpovědi, ale jdu hned, jak je to možné). Zpověď má být pokorná, prostá, moudrá, úplná, upřímná. Důkladně zpytuj svědomí. Modli se k Duchu Svatému a odevzdej se Panně Marii.

Vyprošuj si milost dobré zpovědi. Nevyhledávej úmyslně příjemného zpovědníka, který se nebude moc vyptávat. Postavím se do fronty, kde jde zpověď nejrychleji atd.

Obviňujme se sami, nečekejme na otázky zpovědníka. Nikdy neodpovídej zpovědníkovi arogantně, nebuď zatvrzelým hříšníkem. Pokud kněz udělí pokání, které se ti zdá těžší, nebo dokonce odmítne dát rozhřešení, nereptej, ale přijmi to s pokorným duchem – soud pokání je soudem samotného Ježíše Krista, v němž on sám naslouchá našemu obviňování, on sám se ptá a ohlašuje výrok odpuštění. Pokud neumíš vykonat zadané pokání, nestyď se požádat zpovědníka o změnu (např. neumím číst a jako pokání jsem dostal četbu z písma svatého, danou modlitbu neovládám a neumím se ji modlit). Nikdy nesvaluj vinu na druhé, nemluv o hříších těch druhých. Neobhajuj se, neomlouvej svoje jednání – obviňuj se! Představme se zpovědníkovi v pravdivém světle. Vyhybejme se nepotřebným slovům, vykrucování se okolo téhož stokrát po sobě. Když je něco pochybného, přdestřeme to jako pochybné – pokud řekneš, že ses nezabýval zlými myšlenkami, ale nejsi si jistý, jestli jsi v takových myšlenkách nenalezl zalíbení – už to je nedostatečná upřímnost. Pokud se ti těžko přiznává k nějakému hříchu, skličuje tě hanba, pros o pomoc zpovědníka: „Otče, pomozte mi, prosím, protože mám na svědomí hřích, který nemám odvahu přiznat.“ Zpověď má být úplná. Je potřebné vyznat všechny hříchy, jejich druh, počet a okolnosti s ním spojené.

Nesprávně se zpovídá, kdo říká: „Zmeškal jsem mši svatou, kradl jsem, proklínal, byl jsem pyšný, vedl jsem nečisté řeči, atd.“ To nestačí. Je třeba říci, kolikrát se to stalo, zmínit okolnosti, které mají vliv na závažnost a druh hříchu. Ten, kdo se dopustil hříchu nečistoty s jinou osobou, musí zmínit, zda byl/a ženatý/vdaná, příbuzná, v jakém vztahu... Některé okolnosti způsobují, že hřích je těžší – pokud se jej dopustíme v přítomnosti jiných osob, dětí, vzbudíme

pohoršení. Chození po hospodách a opíjení se v neděli je těžším hříchem, než ve všední den, protože neděle a svátky jsou předurčeny pro službu Bohu. Zábavy a tance jsou vždy těžkým hříchem. Při dlouhodobějších hříších je potřeba zmínit, jak dlouho závislost trvá.

Náhodně zapomenuté hříchy Pán Bůh odpouští, ale je potřeba je vyznat v nejbližší zpovědi, pokud si na ně vzpomeneme. Je potřeba zpovídat se ze všech i lehkých hříchů – protože hřích, který je lehký v našich očích, může být hříchem těžkým v očích Božích. Povzbuzuje nás to k větší pozornosti. Poučení zpovědníka nás může pohnout k nápravě, rozřešení nám dodává sílu, abychom se mohli těmto hříchům v budoucnu vyhnout. Pokud zjistíš, že ses zpovídal špatně, neztrácej čas a co nejdříve se postarej o nápravu tohoto zla.

Duše v Boží milosti je v Božích očích tak krásná, že sám Bůh ji chválí. Zdá se, že Pán nemůže odvrátit oči a uši od duše, která jej miluje i kdyby prosila o cokoli. A jaké nekonečné zásluhy může získat duše, která se nachází v milosti Boží!

SVATOKRÁDEŽNÉ PŘIJÍMÁNÍ

- Ve stavu těžkého hříchu přistupuji ke svátostem.
- Přistupuji ke svátosti s vědomím hříchu (neučinil jsem uložené pokání, nevykonal jsem dobře svatou zpověď – nevyznal jsem všechny hříchy, nedbale jsem se připravil na svatou zpověď, vysmívám se svátostem, šířím bludy a hereze).
- Po svatokrádežné zpovědi vědomě setrvávám v hříchu – nosím červenou šňůrku, užívám antikoncepci, žiji ve volném svazku bez manželství, nenapravitel jsem způsobené škody na majetku – krádež, zadržuji dědictví, vydědění, nespravedlivě nabyté dědictví, nespravedlivě nabytý majetek, věci (bez vědomého souhlasu druhého, zneužitím dobré vůle druhého, naivity, důvěřivosti, vydíráním, kladením si podmínek), okrádám zaměstnavatele, dělám podvody, nečestně podnikám.
- Nezúčastnil jsem se celé mše svaté.
- Šel jsem ke svatému přijímání jen proto, že šli i ostatní.
- Kdo v takovém stavu přistupuje ke svatému přijímání, přijímá ke svému zatracení.

DOPUSTIL JSEM SE NEÚCTY VŮČI BOHU?

Pokoušel jsem Boha? – slovem nebo skutkem, zkouším jeho dobrotu a všemohoucnost?

Svatokrádež – svatokrádežné přijímání, znesvěcoval jsem svátosti, liturgické úkony, Bohu zasvěcené osoby, předměty, místa nebo jsem s nimi špatně zacházel?

Svatokupectví – kupoval jsem nebo prodával duchovní skutečnosti, milosti, svátostiny, svátosti, hodnosti? Za peníze prodával posvátný předmět? Je nepřípustné přivlastnit si duchovní dobra a chovat se vůči nim jako majitel nebo pán, protože jejich zdrojem je Bůh. Je možné je dostat jen jako dar od něj.

Ateismus – odmítám nebo popírám existenci Boha? Častou formou ateismu je praktický materialismus.

Neupadl jsem do zoufalství, nedůvěry v Boží lásku a milosrdenství?

Malomyslnost, nedůvěra v Boha, zpochybňuji, že mi Bůh odpustil hříchy, že touží po mé spáse.

Zpochybňování písma svatého, církevních autorit – papeže, kněží nebo církve samotné.

NEZNEUŽÍVÁM BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ?

Boží milosrdenství je nekonečné, ale jeho projevy mají hranice. Bůh je milosrdný, ale i spravedlivý. „**Já jsem spravedlivý a milosrdný, ale hříšníci mě pokládají jen za milosrdného,**“ řekl Pán svaté Brigítě.

Milosrdenství je příslibem pro kajícího, který se bojí Boha, ne pro toho, kdo jej zneužívá. Bůh trpělivě snáší hříšníka, ale ne donekonečna. Bůh zatracuje ty, kteří hřeší s nadějí na odpuštění. Naděje hříšníka, který se dal na pokání, je Bohu milá, ale naděje zatvrzelého je mu odporná: „Zato bezbožníkům z pláče pohasnou oči, nebudou mít kam se uchýlit, zbude jim jen naděje, že vydechnou duši.“ (Job 11, 20) **Bůh nedává milosti donekonečna.**

Hříšníci si spokojeně žijí v jistotě, jakoby jim Bůh jistě přislíbil odpuštění a nebe v hodině smrti. Chtějí hřešit a zároveň neztratit naději na spásu. Je pravda, že ať už se hříšník obrátí v jakékoliv chvíli, Bůh mu přislíbil odpuštění, ale neřekl, že obrácení bude možné na smrtelné posteli. Naopak, namítl: „Budete mě hledat, ale zemřete ve svém hříchu.“ (Jan 8, 21)

Řekl, že kdo ho bude hledat v čase smrti, nenajde ho: „Budete mě hledat, ale nenajdete; a kde jsem já, tam vy nemůžete přijít.“ (Jan 7, 34) Bůh touží zachránit všechny, ale zatvrzelé trestá. Neznáme všechny milosti, kterými nás Pán obdarovává, ale Pán je zná a má je odměřené a když vidí, že jimi člověk opovrhne, zanechá hříšníka v jeho hříchu a tak jej nechá i zemřít. Bídný je ten, kdo se kaje až v hodině smrti. „Lítost nemocného je chorá,“ říká svatý Augustin.

Je moudře řečeno, že modlitby, nářek a sliby umírajícího hříšníka, jsou stejné jako nářky a sliby toho, koho přepadl nepřítel, který mu přiložil dýku na hrdlo. Pro neupřímnost nenajde odpuštění. Svatý Bernard říká, že srdce, které se v životě tvrdošjně přidrží zla, se bude snažit dostat ze stavu zatracení, ale nepodaří se mu vysvobodit se. Skončí život zatížený svým zlem. Když až doposud milovalo hřích, milovalo spolu s ním i nebezpečí zatracení. Proto nás Pán spravedlivě dovolí, aby zahynulo v tom nebezpečí, v němž chtělo žít až do smrti. **Svatý Hieronymus říká, že ze sto tisíc hříšníků, kteří žili až do smrti v hříchu, se v okamžiku smrti zachrání jen jeden.**

Bůh nechá žít hříšníka beztrestně, ale to že ho netrestá, je jeho největším trestem. Ponechá hříšníka v rukou jeho hříchu. A zdá se, že se na něj nehněvá! A nechává ho konat vše, po čem na tomto světě touží. Ubozí hříšníci, kterým se v tomto životě daří! Je to znamením toho, že Bůh vyčkává, aby z nich učinil oběť své spravedlnosti na věčnosti. Není většího trestu, než když Bůh dovolí hříšníkovi, aby hromadil hřích za hříchem. Pro takového nešťastníka by bylo lepší, kdyby ho Pán nechal zemřít před tím, než spáchal první hřích. Neboť když zemře po něm, čeká na něj tolik pekel, kolika hříchů se dopustil. (svatý Alfons Maria z Liguori)

Řekneš, že mnoho lidí dlouho žije v hříchu a přeci se obrátili. Bud' ostražitý příteli, aby ses nepřepočítal! Skutečně mnoho lidí litovalo, ale ne všichni se obrátili. I Saul byl zatracen, přestože litoval (1Sam 15, 24-30). Jidáš také litoval, vrátil peníze... a oběsil se (Mt 27, 3).

Ten, kdo věří, že v životě může pohrdat Božími zákony a že nakonec získá odměnu a věčnou slávu, vysmívá se Bohu, ale „Nemylte se, Bůh se nenechá vysmívat! Co kdo zasel, to také sklídí.“ (Gal 6, 7)

Drahý křesťane, to, co se říká ostatním, platí i pro tebe. Všemožně usiluj o dosažení opětovného stavu milosti, dříve než přijde smrt, protože pak už nebudeš mít čas na nápravu. Člověk se obrátí tím hůře, čím déle setrvává v hříchu.

Když jsi nemocný, dáváš si předsevzetí, že se změníš, pokud ti Bůh navrátí zdraví. Uzdravíš se, ale nenapravíš. Dokonce často konáš hůře než před tím. Vynecháváš zpovědi, mše svaté. Pamatuj, že přijde další choroba, zemřeš a bez pokání a půjdeš do pekla. Až přeteče míra hříchu, nastupuje neodvolatelně Boží trest.

Dál pokračuji v hříchu?

Oповáživě spoléhám na to, že mi Bůh odpustí, že budu spasen – přičemž neměním svůj dosavadní život a nepracuji na odstranění nedostatků. Pokud mě někdo upozorní, zlobím se, nepřijímám to, pohoršuji se, namísto abych se zamyslel.

Nekonám důsledné zpytování svědomí před svátostí smíření – zamlčel jsem hřích (vědomě, ze strachu, hanby, někdo jiný mě přesvědčil, že to není hřích – nechal jsem se oklamat, protože mi to vyhovovalo, z vlastního přesvědčení).

Odkládám svátost smíření na později – stačí mi se vyzpovídat před smrtí, ve stáří. Změním se a začnu na sobě pracovat, až dosáhnu určitého věku – teď si chci užívat, nechci si nic odříkat, mám ještě dost času, takto mi to vyhovuje?

Oповáživě se spoléhám, že Bůh má povinnost mě spasit i bez mého přičinění (spoléhám se na Boží milosrdenství, ale zapomínám na Boží spravedlnost) – doufám, že dostanu Boží odpuštění bez obrácení a věčnou slávu bez zásluh.

Oповáživě spoléhám, že já nemůžu být zatracen, pokud jsem pokřtěný a v Boha věřím (ale nežiji a nekonám podle jeho přikázání – i ďábel věří v Boha a jak!)

Přeceňuji svoje schopnosti, doufám, že se můžu spasit bez pomoci shora? Vidím a vnímám správně svůj život v perspektivě víry a věčnosti? Jsem si vědom, že žádný hřích nezůstane bez trestu? Každý jednou předstoupí před Pána!

Prohřešuji se proti Boží lásce?

Lhostejností, popíráním její síly, nevděčností, vlašností, duchovní leností – znechucením, odporem vůči Božímu dobru.

Nenávistí – pochází z pýchy, popírám dobrotu Boha, opovažuji se mu zlořečit jako tomu, který zakazuje hříchy a ukládá tresty prohlášeními – kdyby byl Bůh, nestalo by se to. Kde byl tehdy Bůh, proč to dopustil atd.

Trpělivě snáším nedostatky a životní protivenství, navzdory všemu důvěřuji Bohu?

Zanedbávám konání dobra?

Jsem si vědom, že budu souzen za to, co jsem udělal, ale i za to, co jsem udělat měl a neudělal?

Vážím si sám sebe – bez příkras, farizejské skromnosti, pýchy? Klamu sám sebe kvůli výhodám nebo pro upokojení svědomí?

Studuji náboženskou literaturu? Usiluji o poznání Boha?

Svaté písmo. Katechismus katolické církve, církevní tisk, encykliky.

Nestydím se za své přesvědčení?

Rodič – plním svou povinnost mluvit s dětmi o Bohu, jeho lásce, vedu je k němu, vysvětluji jim náboženství, poučuji je, uvádím příklady ze života svatých? Nebo se spoléhám na to, že to dítě naučí někdo jiný? (Na hodinách náboženství ve škole, v kostele, prarodiče...) Zabezpečuji jim přiměřenou náboženskou literaturu? (Dětská bible, modlitební knížka pro děti...)

2. NEVEZMĚŠ JMÉNA BOŽÍHO NADARMO!

Nevyslovoval jsem Boží jméno neuváženě, bez potřeby, bez úcty, v nervozitě, ve zlosti, v nepřístojných vtipech ve spojení s oplzlými výrazy, v hněvu s klením, zbytečně, jen pro své uvolnění?

- Klení, do něhož se vkládá Boží jméno bez úmyslu se rouhat (Proboha, Kristovy rány...)

- Nerouhám se zneužíváním slova k urážkám Boha?

- Nepřísahám křivě – dovolávám se Boha, abych dosvědčoval lež? (Přísahám a lžu zároveň, pod přísahou dělám slib s úmyslem jej nedodržet, když neudělám, co jsem pod přísahou slíbil – těžké provinění.)

- Zavázal jsem se pod přísahou vykonat špatný skutek (např. pomstu)?

- Nepřísahám v obyčejných věcech?

Přísahu je možné učinit jen z vážného a přiměřeného důvodu (např. před soudem) a to jen na základě pravdy a spravedlnosti. Jakmile přísahu žádají nezákonné občanské autority, je možné ji odmítnout. Musí se odmítnout, jakmile je vyžadována s cílem, který se protíví důstojnosti lidské osoby nebo společenství církve.

- Nekleji anebo s oplzlými výrazy nevyslovuji jméno Panny Marie a svatých?
- Nenadávám s použitím jména Božího, abych zastrašil jiné?
- Nedělal jsem vtipy a nevysmíval jsem se svatým nebo náboženským úkonům, obrazům, sochám, křížům, písmu svatému?
- Nezničil nebo nepoškodil jsem v hněvu, zlosti či lhostejnosti náboženské předměty? (Potrhal písmo svaté, rozbil sochu, hodil křížem, růžencem, zničil růženec, uhodil sochu, svatý obrázek.)

Rouhání – je těžkým hříchem

- Vyslovuji vůči Bohu vnitřně (myšlenkami) nebo navenek – slova nenávisti, výčitky, provokace, posměch, mluvím o Bohu zle, nepravdivě?
- Zneužívám Boží jméno? Chybí mi k němu úcta v hovoru?
- Zákaz rouhání se vztahuje i na slova proti Kristově církvi, svatým, posvátným předmětům.
- Nadával jsem na církev? Nadával jsem na kněze, řeholníky, Bohu zasvěcené osoby? (Utrhal jsem je na cti, pomlouval, kritizoval, vysmíval se celibátu...)
- Zneužívání Božího jména v magii.

Křesťanské jméno – svátost křtu se uděluje „ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého“ – rodiče, kmotři i kněz mají dbát na to, aby se nedávalo jméno, které je cizí křesťanskému smýšlení.

3. POMNI, ABYS DEN SVÁTEČNÍ SVĚTIL!

Slavením neděle je zachováván morální předpis přirozeně vepsaný do lidského srdce, kterým se nařizuje vnější kult Boha na znamení společného dobrodiní, které se týká všech. Nedělní slavení dne Páně a Pánovy Eucharistie je středobodem života církve.

Ti, kteří **vědomě neplní tuto povinnost, dopouštějí se těžkého hříchu!** Rodiče mají evangelizovat svoje děti a od nejtělejšího dětství je zapojovat do života církve.

- Je pro mě neděle dnem Páně, dnem setkání s Bohem?
- Usiluji o to věnovat víc času víře, náboženství a modlitbě?

- Znesvěcuji neděle a přikázané svátky nakupováním, zábavami, pracemi, které mohu udělat jiný den v týdnu?

- Nenarušuji sváteční den druhým? (Hlučné práce, hlasitá hudba.) Nevzbuzuji pohoršení u jiných lidí?

- Těžce zhřeším, když se v tento den nezúčastním bez vážného důvodu mše svaté nebo přijdu pozdě (mše svatá v předvečer svátku nebo neděle je platná).

- Také se vážně prohřešuji, pokud během mše svaté spím nebo stojím před kostelem a nesleduji průběh mše svaté.

- Lehkých hříchů se dopouštím, pokud přijdu později (do četby evangelia), pokud jsem v průběhu mše roztržitý, myslím na jiné věci a při tom sleduji mši svatou.

- Mše svatá v televizi nebo v rozhlase nenahrazuje účast na slavení mše svaté v kostele. Je určena lidem, kteří se z objektivních důvodů nemohou osobně zúčastnit slavení mše svaté (například jsou připoutáni na lůžko, jsou nemocní). Do průběhu mše se mají řádně zapojovat (modlit se, pokleknout, pokud je to možné, odpovídat knězi, duchovní přijímání). Nemluvit, nekomentovat, nejíst a nepít atd.

- Nenutím spolupracovníky, zaměstnance, vlastní děti ve sváteční den pracovat? (S výjimkou, pokud není vyhnutí – např. ve výkonu lékařské služby, v práci vyžadující nepřetržitý provoz)

- Pamatuji na návštěvy nemocných, starších, příbuzných, osamělých, lidí poznamenaných nějakým neštěstím?

HŘÍCHY PROTI BLIŽNÍMU – MILOVAT BUDEŠ BLIŽNÍHO SVÉHO JAKO SÁM SEBE!

Nepřemýšlej o tom, co má někdo udělat pro tebe, ale o tom, co máš ty udělat pro druhého. Odpouštěj všem a všechno. Nepřechevávej v srdci hněv. Ruku k usmíření podávej vždy první.

4. CTI OTCE SVÉHO I MATKU SVOU, ABYS DLOUHO ŽIV BYL NA ZEMI, KTEROU TI DÁ PÁN, TVŮJ BŮH!

Bůh nám dal své viditelné zástupce a nařizuje nám je ctít a poslouchat jako sebe samého. Jsou jimi rodiče, kněží, učitelé, vychovatelé, zaměstnavatelé a také představitelé veřejné a státní moci. Snášejte se navzájem v lásce.

- Poslušnost vůči rodičům nás váže v čase nedospělosti. Úcta a láska k nim až do smrti. Pokud nám ale rodiče překážejí v intenzivnějším náboženském životě, můžeme jim v této oblasti poslušnost odepřít – pravda, vždy uctivě. Jakmile mě svádějí k hříchu, nemám je poslechnout.

- Pokud je dítě ve svém svědomí přesvědčené, že je špatné poslechnout daný příkaz, nemá se jím řídit.

- Úcta k rodičům přispívá k souladu celého rodinného života, týká se i vztahů mezi sourozenci.

- Nepoštávám rodiče proti sestře (bratrovi), zmanipuloval jsem rodiče, obral jsem sourozence o dědictví? (Nespravedlivě nabyté dědictví – povinnost napravit.)

- Rodič – vydědil jsem některé ze svých dětí (spáchal křivdu i na vnoučatech)? Nespravedlivě rozdělil dědictví mezi svoje děti (jednomu více, druhému méně)? Vyjadřoval jsem souhlas s takovým jednáním (i mlčením)?

- Pokud zakládám rodinu, rodiče nemají právo do této rodiny zasahovat (pokud já nezasahuji do jejich práv ve společném bydlení). Mohou mi ale poradit.

- Na páchaný hřích jsem povinný je s láskou upozornit. Rodiče mají taktéž povinnost vůči svým dětem upozornit a napomenout je kvůli páchanému hříchu a to, i když jsou dospělé, a ne je naopak v hříchu podporovat nebo jejich hřích omlouvat, zavírat před ním oči.

- Když prosazuji svoji svobodu, nikdy to nemá být bez lásky a úcty k nim.

Zneužívám rodiče k hlídání dětí, vaření, uklízení...?

- Projevuji jim slova vděčnosti? Udržuji s nimi kontakt? Neurážím je, nezastrašuji nebo nenutím, abych prosadil své výhody? (Přepsání majetku, výhrůžky, že je nebudu navštěvovat nebo jim nebudu pomáhat, pokud mi nevyhoví.)

- Zdvíhl jsem ruku na rodiče? Nevyháním ho z domu?

- Nekomunikuji s nimi? Pohrdám jejich radami?

- Nezpůsobuji jim velké trápení? (Způsobem svého života, špatným kamarádstvím, chozením po nocích, drogami, pitím, žiji nesezdaný/-ná.)

- Nestydím se za ně pro jejich původ, nižší vzdělání, společenské postavení,

vykonávané zaměstnání nebo chudší poměry či zdravotní handicap?

- Pomáhám jim? (Práce, návštěva, péče o nemocné, materiální zabezpečení.)

- Dal jsem je do domova důchodců? Jsou mi na obtíž?

- Zabezpečuji jim – duchovní službu, svátosti, přivolání kněze – aby přijali svátost smíření, eucharistii, pomazání nemocných? (zaopatření)

- Pečuji o hroby rodičů?

- Poslouchám a ctím své představené? Ti, co vykonávají moc, ji mají vykonávat jako službu.

- Nesnižuji jejich autoritu posuzováním, žehráním, kritizováním, výsměchem apod.?

- Modlívám se za své rodiče, sourozence a představené?

Rodina

Manželství a rodina jsou zaměřeny na dobro manželů a na plození a výchovu dětí. Rodina má žít tak, aby se její členové naučili starat se o mladé i staré, nemocné, tělesně či mentálně postižené osoby, chudé, ujímat se jich. Rodič se musí po celý život zajímat o život svých dětí, a jestliže vidí, že žijí v hříchu, má povinnost je napomenout.

Rodiče se mají dívat na své děti jako na děti Boží, vychovávat je k respektování Božího zákona. Dítě není mým vlastnictvím – je to dar od Boha, patří Bohu.

Rodiče mají děti učit a mít na paměti, že prvotním posláním křesťana je následovat Ježíše Krista. Mají být dětem příkladem. Miluj svoje děti a nezapomínej, že tvým prvořadým úkolem je ukázat jim cestu k Bohu a do nebe.

- Přispívám v rodině svou láskou a trpělivostí k dobru a radosti druhých?

- Jsem k manželce (manželovi) uctivý? Rozebírám s ní vážná rozhodnutí? Pečuji o její zájmy, touhy, zdravotní stav? Projevuji něžnost, zdvořilost, uznání, oceňuji její vklad do manželství, péči o děti?

- Netropím si z manžela (manželky) posměšky, nemám neuctivé narážky? (Např. na postavu, dosažené vzdělání, zaměstnání.)

- Usiluji o řešení problémů, konfliktů, případně manželské krize? Nepřipisuji vinu jen druhé straně, ale snažím se dojít ke kompromisu, porozumění a shodě?

- Nejsm žárlivý? Podezřívavý? Děláním jí (jemu) scény?

- Usiluji o to, aby manželské soužití bylo i po intimní stránce pozitivním darováním i z druhé strany? Neupírám bez důvodu manželce její práva?

Nenutím ji k používání antikoncepce?

- Jsem tolerantní k chybám a slabostem manželky (manžela)? Umím prominout a nepřipomínat zapomenuté, dávné chyby?

- Zapojuji do konfliktů svoje děti? Štvu je proti manželovi (manželce), používám je jako nástroj vydírání, vyhrožuji omezením kontaktu s nimi?

- Vzal jsem neopodstatněně manželce děti? (Unesl je, nebyly ohrožené zanedbáváním péče ze strany matky.) Z pomsty, nenávisti, sebelásky, abych ji mohl vydírat?

- Dokážu přijmout kritiku, podívat se na sebe očima druhé osoby? Umím se omluvit za vlastní provinění? Napravuji křivdy?

- Neopouštím manželku (manžela) v nouzi, chorobě, neštěstí?

- Nestarám se o své dítě – opustil/a jsem ho z nezodpovědnosti, z lhostejnosti, z pocitu nelásky, je mi přítěží, z lenosti, z vypočítavosti (Využívám k tomu své příbuzné, prarodiče, hlídání – když to není nevyhnutelné). Umístil/a jsem dítě do dětského domova?

- Založil/a jsem si novou rodinu (můj partner/partnerka dítě z předcházejícího svazku nechce) – dal/a jsem jim přednost před mateřskou (otcovskou) láskou – odvrhnul/a jsem Boží dar? (Dar dítěte, dar mateřství, otcovství, cizoložím.)

- Nevyhýbám se plnění závazků doma i ve výchově? Věnuji dost času rodině? Nezanedbávám ji kvůli práci, svým kamarádům, zálibám?

- Neutrácím společný majetek?

- Nezacházím s manželkou/děti špatně, fyzicky, psychicky, morálně, nedávám úkoly, které nemohou splnit, nekárám, nekritizuji je příliš, neuzavírám se před nimi, neupadám do egoismu?

- Uhodil/a jsem manželku (manžela)? Viděly to děti? Uhodil jsem těhotnou manželku?

- Nepoužívám ve výchově dětí nepřiměřené tresty, násilí, týrání, odpírání jídla?

- Prožívám své otcovství/mateřství zodpovědně?

- Učím děti, aby se vyvarovaly nebezpečí a nemravnosti?

Výchova dětí k čistotě – rodič je zodpovědný za to, zda se v dítěti vypěstují zdravé postoje ve vztahu k sexualitě. Doma máme vytvořit atmosféru čistoty, bez pornografie, antikoncepce a interrupce, atmosféru lásky, péče a otevřenosti k plodnosti.

Následky nesprávné výchovy – dítě vede k duchovní smrti, zanedbávání svátostného života, noření se do bahna, které ničí všechno, co Bůh do nich vložil a čím je obdaroval.

- Nedotýkal jsem se úmyslně intimních míst dítěte? Pro zábavu? Nezesměšňoval jsem je? (zvláště chlapce, například při koupání) Ukazoval je jiným lidem? (například fotografie, při koupání, přebalování – pro pobavení druhých...)

- Rodiče mají povinnost v rámci možností volit takové školy, které jim budou co nejlépe napomáhat v úloze křesťanských vychovatelů. (Kroužky, zájmové činnosti.)

Nevhodné kroužky – všechny, které přivádějí k hříchu (závisti, pýše, nemravnosti, rozpustilosti...), ohrožují mravnost (tanec – nečisté myšlenky, dotyky, pohledy, hudba, odhalující oblečení – například taneční šaty, krátké sukně), způsobují zanedbávání základních křesťanských povinností (nedělní účast na mši svaté, tance a zábavy v postním době – tréninky...), vedou k modloslužbě, k uctívání a klanění se jiným „božstvům“ (bojové umění, jóga...).

- Vytvářím pro děti atmosféru lásky, přijetí, pohody?

- Posiluji dobrým příkladem svou autoritu?

- Nevystavuji své dítě vlastnímu osudu, vlivu náhodných kamarádů?

- Dbám na pravidelný rozumový i morální vývoj dítěte?

- Nezneužívám svoji převahu věku a síly?

- Pomáhám dítěti v nápravě jeho chyb a špatných vlastností, v rozjímání dobrých vlastností?

- Napomínám, ale i pochvám spravedlivě?

- Nevylévám si na dítěti své napětí, zlost, hněv, nervozitu, ironii, únavu?

- Učím jej odpouštět? Jsem mu v tom příkladem? Nebo jej nabádám – vrať mu to, nedej se, přemlouvám jej k pomstě?

- Nezpůsobuji přílišnou péčí, že moje dítě nebude schopné samostatnosti?

- Učím ho zodpovědnosti přiměřené jeho věku?

- Nevychovávám egoistu, marnivce, lenocha, lháře? Formuji jeho vůli, charakter?

- Nekupuji dítěti (vnoučeti) nevhodné hračky, knížky, videohry, nechám ho dívat se na nevhodné pohádky? (V rozporu s Boží pravdou, škaredé postavičky,

podněcující k násilí, zlu, agresivitě, nepokoji, strachu, smrti, nečistotě, magii, marnivosti, v podobě čertů, čarodějnic, příšer, upírů – i sladkosti, kolekce v podobě čertů atd., na mnohých hračkách jsou vyobrazené okultní symboly, úzce spojené s démonickým kultem.)

- Věnuji se dostatečně výchově dítěte, péčí o něj, řešením domácích úkolů – anebo všechno nechám na manželku (manžela)?
- Egoistickými postoji – nerozbívám manželství, rodinu svého dítěte? Nejsem příčinou hádek v jeho rodině, nepodněcuji je? Nepoštávám syna proti snaze (dceru proti zet'ovi)?
- Nemíchám se nevhodným a nepřiměřeným způsobem do výchovy vnoučat? (Hřích mám povinnost napomenout.)
- Nedělám si z dítěte (vnoučete) „bůžka“, modlu?
- Nedělej druhému to, co nechceš, aby dělali tobě. Uskutečňuji to ve svém životě?
- Respektuji právo druhých na osobní svobodu a důstojnost?
- Slibuji odměny anebo hrozím trestem při změně postoje?
- Neomezuji právo na svobodu svědomí, vyznání, změnu života, čestnou informaci?
- Pravdivě informuji o zdravotním stavu, o blížící se smrti? Neuvádím bližního do omylu? (Pod rouškou: nechci ho strašit, aby se vyhnul stresu, pravdu by neunesl, z lhostejnosti...) Projevuji mu milosrdenství tím, že ho pravdivě informuji o závažnosti jeho stavu? Tím dostává možnost ještě uspořádat svůj život, napravit chyby, kterých se dopustil, přijmout svátosti a co nejlépe se připravit na předstoupení před Pána. Ponechávám ho v klamu? (To není skutek lásky.)
- Dbám na to, aby osoby těžce nemocné, starší a umírající, byly smířeny s Bohem?
- Nevyvyšuji se z důvodu původu, rasy, vzdělání, pracovního zařazení, inteligence, vědomostí, talentu, barvy pleti, národnosti, dobré známosti?
- Byl jsem pyšný?
- Přemýšlím, co bych mohl udělat pro lidi, o kterých vím, že nevěří v Boha, aby se k němu vrátili?
- Nevyžaduji od druhých víc než od sebe?

- Jsem člověk zodpovědný, čestný, svědomitý, pozitivní, přesný, dá se na mě spolehnout?
- Počítám i s ostatními, s jejich potřebami, prací, zvláštnostmi, názory, zdravotním stavem, životní situací?
- Jsem přející, pomáhám lidem podle možností, rád se dělím o radu, zkušenosti, těším z trápení?
- Závidím, žárlím, jsem nepřející?
- Nekřivdím někomu vědomě anebo lehkomyšlně? Zastanu se člověka, kterému bylo ublíženo?
- Svádím ostatní ke hříchu? (Radou, řečmi, vtipy, drby, posměšky, vzbuzováním pohoršení, pomluvami, osočováním, mlčením – vyjádřením tichého souhlasu...)
- Jsem vděčný za prokázané dobro? Beru to jako samozřejmost, splacený dluh?
- Hádám se? Nepodněcuji vášně? Neintrikuji?
- Plním své občanské povinnosti? Nevyhýbám se placení daní?
- Nezraňuje anebo neuráží moje chování okolí?
- Snažím se vcítit do situace slabších, starších, osamělých, trpících, postižených, osiřelých, chudých, umírajících – neznevažuji je? Poskytuji jim skutečnou pomoc, zájem, přejícnost, dodávám jim odvalu?
- Umím se podělit?
- Vyslechnu druhé? Pomůžu v nouzi?
- Důsledně plním své povinnosti? (V práci, doma, povinnosti svého stavu...)
- Nemarním čas? (Televizí, zábavami, prázdnými řečmi, vysedáváním po nocích...)
- Nemarním talent, svoje schopnosti – správně je využívám? Všechno má sloužit k oslavě Boha, ne na předvádění se před lidmi, vlastní slávu, pýchu, na konání zla a páchání hříchu.
- Jsem za ně Bohu vděčný? (Anebo si sám připisuji zásluhu, namlouvám si, že jsem něčeho dosáhl vlastním úsilím.)
- Nejsem vypočítavý, falešný, zaujatý? Lichotím druhým? Jsem neupřímný?
- Přemáhám svůj egoismus?

5. NEZABIJEŠ!

Je zakázané přímé zabití nevinného či už narozeného nebo nenarozeného člověka. Jsme povinni chránit život, ale i zdraví člověka (svoje i cizí, zdraví tělesné i duševní).

- Nezkracuji někomu život zarmucováním, špatným zacházením?
- Co se týká duševní újmy – spácháme takový hřích, k jakému jsme přesvědčili jiného.
- Hněv – jakmile přechází do vědomé a dobrovolné touhy zabít bližního, anebo ho těžce zranit – smrtelný hřích.
- Nenávist – těžký hřích, i když přeji bližnímu škodu.
- Nenechal jsem nemocného bez péče?
- Nepohoršuji jiné nevhodným oblíkáním, řečmi, nadávkami?
- Nevyhrožuji manželovi/manželce rozvodem?
- Neohrožuji svůj život a zdraví – alkoholem, drogami, kouřením, sebepoškozováním? (Plastické operace, tetování, piercing, solárium, zraňováním těla, steroidy, hormony.)

Tetování, piercing - „Nevypalujte si do kůže žádná znamení! Já jsem Pán!”(Lv 19,28)

Patří mezi pohanské praktiky, poškozování vlastního těla. Tetování charakterizuje postoj člověka, který si nárokuje právo, dělat si co se mu zachce a neuctívá svého Spasitele. Je symbolem pohrdání svatosti lidského těla! Znetvořuje tělo, které Bůh stvořil s velkou láskou a které Ježíš Kristus vykoupil svojí krví a lidské tělo posvětil svým vtělením. „Nevíte, že jste Božím chrámem a že ve vás bydlí Boží Duch? Kdo by ničil Boží chrám, toho zničí Bůh. Neboť Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy.” (1Kor 3,16-17)

Plastické operace - ve většině případů jsou východiskem z emocionální prázdnoty a touhy být přitažlivý. Když marnost a prázdnota motivuje člověka k něčemu takovému, může se to stát modlou této osoby. Měnit lidské tělo je něco nepřírozeného. Vyjadřuji postoj k Bohu – nejsem spokojený s tím, jak jsi mě stvořil! Dělán se moudřejším, než je Bůh. Zpochybňuji dílo jeho rukou! Nepřijímám Boží vůli.

Jsem přesně takový, jakého mě chtěl Bůh mít.

- Nepečuji o tělo – obžerství, diety, pochybné podpůrné látky, nedostatek pohybu anebo naopak přetěžování organismu, zanedbávání hygieny, přehánění v práci, nedostatečné stravování, nedostatečné oblékání...
- Riskantní řízení motorových vozidel – ohrožuji zdraví a životy ostatních, řízení pod vlivem alkoholu, drog.
- Provozováním riskantních sportů. Udělal jsem něco nebezpečného z frajeřiny? (Akrobatické kousky, skočil z výšky, vyskočil z vlaku, skočil po hlavě do potoka...)
- Nenosím v srdci pocity nenávisti, zloby, hněvu nebo pomsty? Nerozštěpuji je v sobě?
- Vykonal jsem pomstu, odplatu? Nahlas vyslovil slova nenávisti?
- Odpustil jsem bližnímu? Bez ohledu na to, jestli se mi omluvil nebo ne - bližnímu mám vždycky a za každých okolností odpustit. Měj na paměti: „**Bez milosrdenství nikdo nedosáhne Božího milosrdenství.**” (Ježíš)
- Jakmile mě někdo žádá o odpuštění, omluví se – jsem povinen omluvu přijmout, neživit v sobě negativní pocity, víc se k dané věci nevracet.
- Ničil jsem druhému pověst, čest a dobré jméno pomlouváním a osočováním? Napravil jsem tuto škodu? Odvolal jsem, co jsem řekl?
- Neprovokuji druhé? Nezúčastňuji se násilností, krutostí, terorismu (Podporuji tyto organizace, přispívám finančně – na nákup zbraní, propagaci.) Nepřemlouvám ostatní k takovým projevům?
- Rasistické projevy – vyvyšoval jsem se nad jiné z hlediska rasy, rasové útoky, posměšky, pohrdal jsem lidmi jiné rasy (národnosti, barvy pleti, pohlaví – znevažoval ženy/muže, feminismus), bavil jsem se vtipy a hloupými řečmi, urážlivě se vyjadřoval („negr...”), měl předsudky?
- Terorismus, únosy, odvlčení rukojmých, mučení – šíří teror, dělá nepřípustný nátlak na oběti.
- Přímo chtěné amputace, mrzačení, sterilizace. (Pokud nejde o život zachraňující zákroky s lékařskou indikací.)
- Nezastrašoval jsem někoho fyzicky anebo morálně? Nevyhrožoval jsem? Nepoštvával jsem proti někomu psa nebo jiné zuřivé zvíře? Nepodněcoval jiné k útoku?
- Zabil jsem jiného člověka? Uvést okolnosti – potrat, z pomsty, v sebeobraně, bráněním jiných před útočníkem, v afektu, z nenávisti, ze strachu, autonehoda,

válka...

- Odmítl jsem pomoc osobě, která byla v nebezpečí?
- Kdo brání svůj život, není vinnou vraždou, i když je nucený zasadit útočnickovi smrtelný úder. Ale jakmile někdo při obraně svého života používá větší násilí, než je potřeba, je vinný.
- Přímá a úmyslná vražda – vrah i ti, kteří na vraždě spolupracují, páchají hřích, který volá o pomstu do nebe. Zvláště těžký zločin se zpáchá, když se jedná o vraždu novorozence, rodiče, bratrovraždu, vraždu dítěte, manželky (manžela).
- Obchodníci, kteří svými lichvářskými a obchodními praktikami vyvolávají hlad a smrt bližních, nepřímo páchají vraždu, za kterou nesou zodpovědnost.
- V případě války – není vždycky všechno dovolené, slepá poslušnost neomlouvá. Je potřeba respektovat lidi, kteří nebojují, raněné, zajaté.
- Hromadění zbraní, závodění ve zbrojení – nezapezpečují mír, neodstraňují příčiny války, ale hrozí riziko, že nebezpečí bude ještě větší.
- Nezabíjel jsem lehkomyšlně anebo surově zvířata, netrápil je, netrýznil, hrubě s nimi zacházel (kopal, zavíral do nevyhovujících prostor, trápil hladem, žízní)? Neničil jsem přírodu, rostliny? Nezapříčinil jsem devastaci přírodních hodnot?

Eutanázie

At' by byly jakékoliv důvody a byly použity se jakékoliv prostředky – spočívá v usmrcení tělesně a mentálně postižených, nemocných a nebo umírajících lidí. Je morálně nepřijatelná.

- Také zanedbání či konání, které samo o sobě anebo záměrně zapříčiňuje smrt s cílem skončit bolest – je vraždou.
- Omyl úsudku, do kterého je možné s dobrým úmyslem upadnout, okolnosti – nikdy nemění charakter tohoto zločinu.
- Podporoval jsem eutanázii – řečmi, mlčením, schvalováním, podporou politických stran s tímto volebním programem?
- Vykonal jsem eutanázii anebo navedl někoho k tomuto skutku?

Sebevražda

Protiřečí lásce proti živému Bohu. My jsme správci, ne vlastníky života, který

nám Bůh svěřil. Nemůžeme s ním volně nakládat.

- Zároveň uráží lásku k bližnímu – opouštím manželku, nezaopatřené děti, rodiče, ublížím tím ostatním, způsobím žal, finanční, materiální i existenční těžkosti. (Zanechám manželku s dětmi, zanechám dluhy...)

- Nepokusil jsem se o přímou sebevraždu? Uvažoval jsem o ní? Chtěl jsem tímto způsobem zastrašit jiné?

- Nepřivedl jsem svým slovem anebo skutkem někoho k zoufalství nad svým životem? Nutil jsem někoho k sebevraždě? Šikanoval jsem někoho?

- Úmyslná spolupráce na sebevraždě.

- Jakmile je spáchána s úmyslem dát příklad hlavně mladým, nabývá zároveň i závažnosti pohoršení.

- Páchám nepřímou sebevraždu tím, že kouřím, piji, beru drogy a vědomě si poškozují zdraví? Ohrožuji zdraví jiných? (kouřením...) Nesváděl jsem někoho k těmto závislostem? Nabízel drogy, cigarety...?

Respektování mrtvých

- Věnovat umírajícím a těžce nemocným pozornost a péči, pomáhat modlitbou, zabezpečit přijetí svátostí.

- Pravdivě informovat o zdravotním stavu, podle možnosti pomoci nemocnému připravit se na setkání se živým Bohem. (Promluvit si s ním, nabádat ho ke konání dobra, pomoci napravit způsobené zlo, křivdy pokud jsou nám známé – upozornit, když si jich není vědom anebo si je nechce připustit, zdůraznit důležitost dobré svaté zpovědi a úplného vyznání vin – hrozí nebezpečí svatokrádežné zpovědi, zavolat kněze.)

- S těly zemřelých zacházet s láskou a úctou ve víře a naději na vzkříšení.

- Církev dovoluje kremaci, pokud nejde o projev úmyslu zpochybnit víru ve vzkříšení.

Výzkumy a pokusy na lidských bytostech

Ani případný souhlas jednotlivců, kteří se jím podrobují, takové činy neomlouvá.

- Je nepřijatelné zapříčinit zmrzačení, které činí člověka invalidou, anebo smrt

lidské bytosti, i kdyby se k nim přistoupilo s cílem oddálit smrt jiných osob.

Potrat

Přímý potrat – tento zločin proti lidskému životu stíhá Církev kanonickým trestem exkomunikace. (Ne pro nedostatek milosrdenství, ale k uvědomění si ohavnosti tohoto zločinu.) Rozhřešení může udělit jen papež, místní biskup, anebo kněží, kterým mají zplnomocnění. (V případě nebezpečí smrti jakýkoliv kněz.)

- Potrat a vražda novorozence jsou ohavné zločiny. Formální (vědomá a dobrovolná, a ne jen materiální) spolupráce při potratu je těžký hřích.
- Interrupce – dítěti zaživa trhá kousky těla, tráví ho, vypaluje žíravinami, solným roztokem.
- Nepodílím se na potratu?
- Jako lékař – uvést přibližný počet, kolik let jsem vykonával tuto činnost.
- Asistoval jsem u potratu – počet; zdravotní sestra, personál?
- Sama jsem podstoupila interrupci?
- Napomáhal jsem k takovému hříchu, schválení, bázlivým mlčením, doporučením, financováním, nutil jsem manželku?
- Jsem ochotný pomoci svobodné matce, jejímu dítěti, projevit porozumění, postavit se na jejich stranu, když je to potřeba?
- Pomlouvám a osočuji svobodné matky? Posmívám se jejich dětem? Nazývám je urážlivě?
- Pokud jsem otec dítěte narozeného svobodné matce – neodmítám pomoc, péči, od chvíle, když jsem se dozvěděl o jeho početí?
- Přivedl jsem lehkovážně dívku do jiného stavu?
- Splodil jsem dítě s vědomím, že si jeho matku neplánuji vzít za manželku? (Neplánuji se vdát za otce dítěte?) Neplánujeme svatbu, ještě jsme se nerozhodli, časem se uvidí, dneska je jiná doba... Coby rodič podporuji v tom svoje dítě? Napomínám ho?

Antikoncepce, antikoncepční postoj

Jsou projevem vzpoury proti Bohu a jeho záměrům povolávat k bytí nové lidi. Cílem je zničit boží dar plodnosti, zároveň ničit vlastní zdraví.

Manželský úkon, při kterém se užívá antikoncepce, přestává být projevem úplného sebedarování v lásce, ale je projevem vzájemného egoismu, skutkem

proti božímu plánu lásky, proto **patří k smrtelným hříchům**. Není lásky tam, kde se možnost početí považuje za hrozbu a ne dar. Antikoncepční manželé manipulují a znevažují sexualitu a s ní vlastní osobu, jako i osobu manželského partnera.

- Nevěř lži, že potřebuješ antikoncepci. Je to násilný pokus zablokovat dar plodnosti.

- Využívá iluzi „bezpečného“ sexuálního soužití (tedy takového, při kterém je možné vyhnout se zodpovědnosti), čímž člověka nabádá k nemravnosti a cizoložství. Protiví se přirozenosti lásky a ničí ji.

- Používání prostředky, které brání početí anebo způsobují potrat hned po početí.

- Všechny prostředky, které mohou zabít počatou bytost – **smrtelný hřích**.

Potratové prostředky – hormonální tabletky, tabletky „den po“, nitroděložní tělíčko – z rodičů se stávají vrahové vlastních dětí.

Antikoncepce = účinky vyvolávající potrat, uskutečňují vraždu bez ohledu na to, v jakém věku je zabíjené dítě!

Hormonální antikoncepce – antikoncepční účinek spočívá v nadměrném zahuštění hlenu vlivem hormonů, čímž se má zabránit oplodnění vajíčka. V případě oplodněného vajíčka se zabraňuje počatému dítěti zahrázdit v děloze záměrným vytvořením podmínek nevhodných k jeho přežití pomocí hormonů. Tím se zabrání jeho dalšímu vývoji, následkem toho je jeho smrt! Sotva bylo povoláno k životu, umírá.

- Je to farmakologický potrat, interrupční prostředek typu „udělej si sám”.

- Jeho použití vede také ke stejným psychickým problémům jako interrupce.

Antikoncepční mentalita je neštěstím mnohých manželství - neničí jen plodnost, ale i zdraví ženy, **je vždy za každých okolností smrtelný hřích**, manželé vyhánějí Boha ze svého života a ponořují se do otroctví hříchu a zlých sil.

- Jen Bůh je dárce života a zdroj lásky.

Nitroděložní tělíčko, spirála – pokud došlo k oplodnění (početí dítěte), znemožňuje jeho usazení v děloze, neboli způsobuje smrt malého člověka.

Bránění početí.

Sterilizace.

Umělé oplodnění – zločin genocidy

Cenou za narození jednoho živého dítěte je smrt deseti jiných dětí – jeho sourozenců. Je nemorální vytvářet lidská embrya k tomu, aby se využívala jako „biologický materiál“, s nímž je možné volně nakládat.

- Je neoddělitelně spojené s ničením lidského života v jeho prenatální fázi, je hluboce neetické.

- Během procedury in vitro se několikrát uskutečňuje selekce lidí v různých etapách jejich života zárodku i plodu. Zbytek dětí umírá, anebo jsou zmrazeny, čekají na pozvolnou smrt.

- U potencionálních rodičů – přesvědčení, že k dosažení svého cíle je možné souhlasit se zabitím jejich dětí a vystavit je zdravotním rizikům (cca 75% dětí ze zkumavky jsou lidé s postižením – projeví se to v pubertě anebo v pozdějším věku, poškozují se i zdraví matky).

- Sotva 4,2% embryí (lidských bytostí) počatých metodou asistované reprodukce se narodí živých.

Rodič – nepřemlouval/a jsem dceru k potratu? Přinutil jsem ji, vyhrožoval jsem (vyhozením z domu, odmítnutím zabezpečení studia...), schvaloval jsem toto rozhodnutí? (i mlčením)

- Přemlouvala jsem dceru k antikoncepci, nechal/a jsem ji dceři předepsat?

- Doporučoval jsem někomu umělé oplodnění, anebo schvaloval toto rozhodnutí?

- Poučil jsem děti o hříchu bránění početí – anebo naopak nabádal jsem je k těmto hříchům (k užívání antikoncepce, jiným prostředkům zabraňujícím početí...)? Podporoval, ba dokonce se tím chlubil? (Pod rouškou jaké jsou moje děti zodpovědné, jaký jsem já zodpovědný rodič...)

- Schvaloval svým dětem nemorální život, předmanželský sex(souhlasem, podporou, mlčením)? Dovolil jsem nesezdaným bydlení ve společné domácnosti? (Častokrát i s rodiči pod jednou střechou.) Snažil jsem se zbavit zodpovědnosti za ně výmluvou – už jsou dospělí, dnes je jiná doba, vždyť se plánují později vzít, vždyť jsou zasnoubeni, mlčím ze strachu, že se naše vztahy pokazí, nebudou mě navštěvovat? Sám je k tomu nabádám – vždyť se musí před manželstvím dobře poznat, poskytl jsem jim pokoj/byt?

Matka – uvažovala jsem o potratu? (Jsem mladá, svobodná, další dítě nechci, nechci děvče/chlapce, nechci dvojčata, nechci postižené dítě, pod rouškou zdravotních důvodů, nemůžu si dítě dovolit, byla jsem znásilněna...)

- Přemýšlela jsem, jestli dítě porodím anebo ne – vyhrazovala jsem si právo

rozhodovat o životě nebo smrti mého dítěte – vyvyšovala jsem se nad Boha, tvůrce života? (Hlásala jsem, že žena má právo rozhodnout se, zda dítě chce anebo ne...)

- Popírala jsem, že dítě je plnohodnotná lidská bytost od okamžiku početí a má právo na život? (Šířila jsem tyto bludy – do určitého týdne to je jen shluk buněk...)

- Absolovala jsem v těhotenství vyšetření, aby se zjistilo, zda je dítě v pořádku, zdravé – s úmyslem, že se rozhodnu podle výsledku vyšetření, podle pohlaví, doporučení lékaře? (USG, 3D USG, odběr plodové vody...)

- Předporodní diagnostika je morálně dovolená, když respektuje život a neporušitelnost lidského embrya a plodu a je zaměřená na jeho individuální zachování anebo uzdravení. Je však v závažném rozporu s morálním zákonem, pokud předvídá, v závislosti na výsledcích, možnost vyvolat potrat. Diagnóza se nesmí rovnat rozsudku smrti.

- Dala jsem si zjišťovat pohlaví dítěte (3D USG, krev. testy) – s úmyslem nechci děvče/chlapce?

- Odmítla jsem přijmout pohlaví dítěte, Boží vůli? (Dozvíím se, že čekám chlapce/děvče, ale já toužím po druhém pohlaví, jsem z toho zarmoucená, nešťastná, rozhněvaná?)

- Podstoupila jsem umělé oplodnění? Nabádala jsem někoho k tomuto činu? Souhlasila jsem s tím (i mlčením)? Sama jsem tento skutek vykonala? (Lékař, asistoval při něm – zdravotní personál)

- Bránila jsem přežití svého dítěte (nitroděložní tělísko, antikoncepce)

- Nedbala jsem o zdraví svého nenarozeného dítěte? Lehkovážným přístupem (kouření, pití, drogy, opalování, nešetřila se, pokud to stav vyžadoval, sportovala...) hazardovala s jeho životem?

- Úmyslně jsem konala tak, aby došlo ke spontánnímu potratu? (někoho k tomu naváděla, babské rady, bylinky, sama vykonala...)

- Milovala jsem svoje nenarozené dítě?

- Neděkuji Bohu za dar dítěte a za dar mateřství (otcovství)?

6. NESESMILNÍŠ!

Bůh stvořil člověka jako muže a ženu, obdařil je stejnou osobní důstojností. Příkázání se vztahuje na celou lidskou sexualitu. Pohlavní rozkoš je morálně nezřízená, pokud je vyhledávána pro ni samotnou. (Odděleně od cílů plození a

spojení, které jsou vlastní manželské lásce.)

Předmanželské nebo mimomanželské soužití (smilstvo, cizoložství), homosexuální úkony, petting, antikoncepce, orální sex, pornografie, masturbace – **jsou smrtelné hříchy**. V člověku zničí pouto lásky s Bohem i s jinými lidmi a uvedou ho do stavu duchovní smrti a otroctví zlých sil. Ničí lásku, prohlubují egoismus, činí člověka závislým na sexuálních zážitcích. „**Nemylte se! Ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani zhýralci, ani lidé zvrácení, ani zloději, ani lakomci, ani opilci, ani utrhači, ani lupiči nebudou mít v Božím království účast.**”(1Kor 6,9-10) „**Bůh nás přece nepovolal k nečistotě, ale k posvěcení! Proto, když tím (příkazem) někdo pohrdá, nepohrdá člověkem ale Bohem, který vám dává svého svatého Ducha.**” (1Sol 4, 7-8)

- Stačí jen když se díváš žádostivě na ženu (muže), už s ní (ním) cizoložíš ve svém srdci.

- Všechno, co směřuje k dosažení sexuálních zážitků mimo manželství, je smrtelný hřích. Ani v manželství není všechno dovolené (Je potřeba zachovávat manželskou čistotu, vyhnout se zvrácenostem – orální sex, anální sex atd.)
Sexuální výchova = povzbuzování k nemravnosti a antikoncepci.

- Žádostivé polibky, dotyky.

- Snoubenci mají zachovávat čistotu ve zdrženlivosti.

- Nemyslel jsem nečistě? Nemluvil jsem proti čistotě?

- Neprohlížel jsem si nečisté časopisy, knihy, internetové stránky, filmy?

- Nezpíval jsem oplzlé, urážlivé, dvojsmyslné, vulgární písně? (rap, mnohé lidové písně...) Poslouchal jsem takovou hudbu? Bezohledně nutil poslouchat i ostatní? (Pouštěl nahlas rádio, nahlas vyzpěvoval?) Vzbuzoval jsem pohoršení? Kazil morálku dětí a mládeže?

- Nekonal jsem nečisté skutky sám se sebou (sebeukájení) anebo s jinými?
Pokud ano, s kým to bylo? (muž, žena, svobodná, vdaná...)

- Nevyznávám lásku, usiluji o příležitostný flirt, epizodu?

- Nedělám neuvážená a v afektu vyslovená vyjádření?

- Neoblékám se vyzývavě a nedůstojně? Jsem Boží dítě. Moje tělo je chrámem Ducha Svatého. Takto přivádím sebe i druhé k hříchu nečistoty, vzbuzuji pohoršení, způsobuji trápení blízkým – rodičům, vlastním dětem, manželovi, projevují neúctu vůči druhým – způsobuji nečisté myšlenky, touhy, řeči, vlastní touha po obdivu, krátké sukně, výstřihy, odhalující oblečení, průsvitné věci...
Pohoršuji a kazím morálku mládeže a dětí? (Oblékám se takto i v jejich

přítomnosti, dávám jim špatný příklad.) Přijímám a šířím pomýlenou módu, která se nevěnuje tomu, jak ženy vkusně obléct, ale tomu jak je svléknout?

- Podílím se na demoralizaci? Jsem vulgární? Chodím nevhodně oblečený/ná, odhalená, holý pupík, krátká sukně, výstřihy, bikiny, nevhodné plavky? Nestyd' se upozornit lidi, když se oblékají nevhodně a předvádí na veřejnosti to, co by předvádět neměli. Pokud se jedná o blízkou osobu, rodinného příslušníka – máš povinnost ho upozornit.

- Navštívil/a jsem nudistickou pláž? Opaluji se odhalující prsa, zadek? Veřejně? Za přítomnosti jiných lidí? Před dětmi, mládeží? Pohoršuji?

- Uzavřel jsem manželství lehkovážně, z trucu, z pomsty, neuváženě, z vypočítavosti?

- Je moje manželství svazkem lásky? Neusiluji o nadvládu nad manželkou (manželem), neodnímám jí (mu) právo k důstojnosti i osobní svobody?

- Neporušil jsem dané slovo, i když pro malichernou věc?

- Nesnažil jsem se v druhé osobě vzbudit hlubší city, i když jsem věděl, že sám je nemůžu a ani nechci naplnit?

- Nesnažil jsem se vyvolat touhy, které jsem neměl v úmyslu, ani možnost naplnit?

- Při snaze o blízký vztah s druhým člověkem, ptal jsem se sám sebe na budoucnost tohoto svazku? Cítím se zodpovědný za druhého člověka, jeho další osud, životní situaci?

- Jsem si vědom, jak velký význam má pro rozvoj dítěte normální situace v rodině?

- Opustil jsem manželku (manžela)? Z jakého důvodu? Kvůli jiné ženě (muži)? Byl jsem nevěrný? (cizoložství)

- Odpustil/a jsem nevěru, přijala manžela/manželku zpátky, když žádal/a odpuštění?

- Cizoložím?

- Žiji anebo se intimně stýkám s rozvedenou ženou (mužem), s vdanou ženou, ženatým mužem, mimomanželské soužití? Mám z takového svazku dítě? Založil/a jsem si „novou“ rodinu?

- Pohoršuji mravně nezletilé – řečmi, vtipy, nevhodným oblečením, knihami, přemlouváním, pobízením? (Najdi si přítele...)

- Nevyprávím dvojsmyslné vtipy? Baví mě, když je jiní vyprávějí?
- Nevysmívám se panenství, zdrženlivosti, celibátu?

Rodič – dal jsem dítěti souhlas s předmanželským soužitím? (I mlčením.)

Souhlas s předmanželským soužitím je nepřímý souhlas s manželskou nevěrou, protože podporuje mylné mínění, že zamilovanost ospravedlňuje. Čím déle byl člověk před svatbou sexuálně aktivní, tím větší je pravděpodobnost rozvodu.

Postoj – před svatbou je potřeba zjistit, jestli se k sobě hodíme po tělesné stránce – je projevem velké nezralosti, vyjadřuje prvenství sexuálního pudu nad osobou, svědčí o tom, že druhého člověka považuji za věc. **Bůh stvořil organismus muže a ženy tak dokonale, že se k sobě vždy „hodí“.**

Pohoršení

Je těžkým proviněním. Stávám se pokušitelem bližního. Přivádím druhého k páchání zla. Způsobuji škodu cnosti a počestnosti.

- Mohu strhnout bližního do duchovní smrti.
- Svým konáním vědomě a dobrovolně uvádím bližního do těžkého hříchu.
- Závažnosti nabývá vzhledem k autoritě těch, kteří pohoršují, anebo slabosti těch, kteří pohoršení podléhají.
- Může být vyvolané – módou, chováním, veřejným míněním, zákonem anebo institucí (zákony vedoucí k úpadku mravů, k rozkladu náboženského života, vedoucí podniků – pokud vydávají předpisy podněcující k podvodu, učitelé „dráždí“ svoje žáky k hněvu; ti, kteří manipulují s veřejným míněním a odvracejí ho od morálních hodnot).
- Pokud používám moc způsobem, který podněcuje k páchání zla, vyvolávám pohoršení a zároveň jsem zodpovědný za zlo, které přímo anebo nepřímo podporuji.

Chlípnost – nezřízená touha po sexuální rozkoši, anebo nezřízený požitek z ní.

Smilstvo – tělesné spojení svobodného muže se svobodnou ženou mimo manželství, zároveň je velkým pohoršením, když se tím kazí mládež. **Právo na sexuální soužití dává jen Ježíš Kristus ve svátosti manželství!**

Bylo v mém životě vícero žen (mužů), s kterými jsem se intimně stýkal/a?

Pornografie – těžké provinění.

Prostituce – osoba, která prostituje, i osoba, která platí, těžce hřeší. Poskvvrňuje svoje tělo, chrám Ducha Svatého.

- Závažnosti – ženy, muži, děti, dospívající mládež (u dětí a mládeže se hřích zdvojnásobuje pohoršením).

- Bída, vydírání, společenský tlak – mohou zodpovědnost za vinu zmenšit.

Znásilnění – je ještě větší provinění, když je spáchané blízkými příbuznými (incest, krvesmilstvo) anebo vychovateli, kterým jsou děti svěřeny.

- Věděl jsem o tom? (Nepomohl jsem oběti?) Kryji násilníka? Zavírám před tím oči?

Homosexualita

Velmi závažná zvrácenost proti přirozenému zákonu. Homosexuálním způsobem života odvrhují Boha. Nepochází z opravdového citového a sexuálního doplňování se. Je viditelným projevem neviditelné rány, způsobené velkým nedostatkem lásky.

Gay – je společensko-politická identita. „Podívej, kdo jsem, jsem normální a přirozený.“ Pokud člověk přijal gay identitu, znamená to, že pochoval naději a věří, že změna sexuální orientace na heterosexuální není možná. U Boha není nic nemožného!

Homosexualita – je popis sexuálních preferencí, reakce člověka a vnímání sebe samého, pocit, že osoba nepatří svému pohlaví. Je to psychologický stav. Za homosexuálními impulzy a chováním se vždy skrývá pocit vnitřní prázdnoty. Neexistuje homosexuální gen. (Mýtus o vrozenosti.)

„Nemylte se! Ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani zhýralci, ani lidé zvrácení, ani zloději, ani lakomci, ani opilci, ani utrhači, ani lupiči nebudou mít v Božím království účast.”(1Kor 6,9-10)

Muž má mužské tělo, které je Bohem naprojektované tak, aby bylo schopné sexu se ženou, proto je heterosexuální. Jsou jen heterosexuálové, z nichž někteří (1,2–2%) mají sexuální problémy. Naše těla jsou naprojektována tak, aby byla schopna sexu s opačným pohlavím.

- Homosexuálové jsou povoláni k čistotě. Reparativní terapií je možné vyléčit homosexuální sklony. Homosexuál se musí velmi modlit, žít v čistotě, přijímat svátosti, Eucharistii, prosit o uzdravení a vysvobození.

- Musíme odlišit tolerování od akceptování (přijetí). Tolerovat lidi neznamena s nimi souhlasit. Homosexualita se sebou nese mnoho zlého, Bohu je odporná, nemůžeme ji přijmout, souhlasit s ní a podporovat ji.

- Praktikoval jsem homosexuální styky?

- Nevolil jsem politické strany a politiky bojující za „práva“ homosexuálů?

- Schvaluji svému dítěti partnera stejného pohlaví? Dovolil jsem jim společné bydlení? Mlčím, když tohle moje dítě koná?

Plodnost manželství – plodnost je dar, je jedním z cílů manželství.

Každý manželský úkon má zůstat sám v sobě otevřený k plození lidského života – toto učení se zakládá na Bohem stanovené nerozlučitelnosti spojitosti – které člověk nesmí z vlastní vůle porušit.

Sexuální styk v manželství je něco víc než jen spojení těl – je to fyzické a zároveň duchovní sjednocení dvou komplementárních osob. Takto se projevuje bohatství lidské osoby, kterou stvořil Bůh.

- Je špatné a hříšné každé konání, které by mělo za cíl zabránit plození, anebo by mělo být použito jako prostředek k dosažení takového cíle, v okamžiku, kdy se manželský úkon předvídá anebo vykonává.

Závažně nemorální – darování spermií anebo vaječné buňky, pronájem dělohy, umělé oplodnění, inseminace – porušují právo dítěte narodit se z otce a matky, které zná a kteří jsou spojeni v manželství, odděluje pohlavní úkon od úkonu plození, zavádí nadvládu techniky nad počtím a osudem lidské osoby.

- Sterilizace.

- Dítě je Boží dar, ne dluh, na který je možné mít nárok.

Rozvod

Platně uzavřené manželství nemůže být rozvázáno žádnou lidskou mocí a z žádného důvodu, jen smrtí.

- Těžké provinění.

- Je to nespravedlnost vůči člověku, kterého jsme milovali, a také nespravedlnost vůči dětem, které jsou ovocem tohoto svazku.

- Odluka manželů – může být oprávněná, manželský svazek však přetrvává (civilní rozvod se může tolerovat, pokud je to jediný způsob, jak zajistit péči o děti anebo ochranu majetku).

- Uzavření nového svazku – manželský partner, který se znovu ožení/vdá, se nachází v situaci trvalého a veřejného cizoložství.

- Manželský partner, který se upřímně snažil být věrným svátosti manželství a je nespravedlivě opuštěný – je nevinnou obětí rozvodu, neprohřešuje se proti morálnímu příkazu.

- Polygamie – mnohoženství – těžký hřích.

Volný svazek – konkubinát

- Muž a žena se odmítají vzít, přičemž spolu intimně žijí.
- Neschopnost zavázat se dlouhodobými závazky.
- Pohlavní úkon má místo jedině v manželství! Mimo něj je vždy velmi těžkým hříchem a vylučuje ze svatého přijímání (svatokrádež).
- I tehdy, pokud existuje úmysl uzavřít manželství – lidská láska nepřipouští nejprve „zkoušku“. Vyžaduje úplné a definitivní vzájemné darování se osob.
- Jako rodič mám povinnost napomenout dítě, pokud takto žije! Mám povinnost upozornit ho, když zároveň pácha svatokrádež! Musím si plně uvědomit, že mu hrozí zatracení.
- Podporuji v tom dítě? Vyjadřuji souhlas (i mlčením)? Poskytl jsem jim ubytování (pokoj, byt)? Sám jsem to dítěti navrhl? (Abyste se lépe poznali, vyzkoušejte, zda vám to bude spolu fungovat, není potřeba s manželstvím spěchat, dnes je jiná doba...) Mluvím o tom veřejně, když moje dítě takto žije? Chlubím se tím?
- Vyvolává pohoršení.
- Dochází tím i k pohoršení, zlému příkladu a kažení morálky dětí a mládeže.

7. NEPOKRADEŠ!

Ani zloději, ani chamtivci,... ani lupiči nebudou mít v Božím království účast!

Je zakázáno zničit, poškodit anebo odcizit něco, co patří jinému anebo společnosti. O velikosti hříchu při krádeži rozhoduje míra poškození a nevole poškozeného (pokud věc byla pro majitele velmi cenná – vzpomínka na matku, vzácná kniha...).

Proti tomuto přikázání je možné hřešit i nepoctivostí v práci. Kupovat zbytečnosti je také křivdou vůči těm, kteří nemají potřebné věci, protože to co mám, nepatří jen mně. Nadbytek patří lidem v nouzi a chudým.

Škodu jsme vždy povinni nahradit!

- Stalo se tak? O co šlo?
- Neplýtám jídlem, potravinami? Přehnané výdaje.
- Vykonávám svoji práci poctivě? Pracuj poctivě, protože plody tvé práce používají ostatní, jako i ty používáš plody jejich práce.
- Nezodpovědné využívání času v práci.
- Snažím se zabezpečit svoji rodinu svojí prací?

- Nevykonávám svoji práci jen jako krajní povinnost a zdroj důchodového zabezpečení?
- Špatně vykonaná práce.
- Umím ocenit výsledek a smysl svojí práce – pro sebe i ostatní?
- Žiji na účet ostatních, rád naříkám, jak jsem nemocný, chovám se nevhodně, lituji se?
- Respektuji pracovní etiku? Děním se o svoje poznatky? Jsem v práci iniciativní? Rozšiřuji si kvalifikaci?
- Snažím se být přínosem? Využívám všechny své možnosti, abych pomohl v řešení problémů v práci?
- Zabývám se v práci donášením, nactiutrhaním, čtením cizí korespondence, krádeží – odnesením z podniku? (Materiál, potraviny, kancelářské potřeby, finanční hotovost...) Nabádám k tomu i ostatní, anebo je žádám o spolupráci, pomoc, krytí?
- Nebuduji kariéru za každou cenu? Nepoctivě, zneužíváním postavení, známostí, příslušností k politické anebo společenské organizaci?
- Nechovám se nevhodně – k podřízeným, ke kolegům, zájemcům, klientům, obchodním partnerům?
- Podvádím při obchodování?
- Platím nespravedlivou mzdu?
- Spekulace – uměle měním ocenění majetku s cílem těžit z toho výhodu ke škodě druhého?
- Podplácení – hřeší ten, kdo úplatek dává, i ten kdo ho přijímá.
- Daňový podvod, falešné faktury, šeky, nedodržené smlouvy.
- Neplacení daní, neplacení sociálního pojištění institucím.
- Stávka – je morálně nepřijatelná, pokud ji provázejí násilnosti anebo se jí určují cíle, které nejsou přímo spojené s pracovními podmínkami anebo jsou proti společnému dobru.
- Zvířata – jsou Boží tvorové, už svou existencí ho velebí a oslavují, i lidé k nim mají být laskaví. Zvířata je možné mít rád, ale nezaměřovat se na lásku, která patří jen lidem. Je nedůstojné za ně utrácet spoustu peněz, které by měly přednostně zmírňovat lidskou bídu.

Hazardní hry – sázky, tikety, loto, karty, poker, ruleta...

- Morálně nepřípustné.
- Otroctví hráčské vášně, touha po mamonu.
- Okrádám vlastní rodinu.
- Touha po cizím majetku.
- Podvody, nečestné sázky.
- Takto nabyté peníze jsou nečisté peníze – hříchem získané, pocházející z hříchu mého i hříchu jiných, z cizího neštěstí (z touhy po mamonu, modloslužby, rodinných tragédií – bídy v rodinách, manželské krize kvůli hazardu, gamblerství, propadnutí alkoholu, trpících dětí, nešťastných sebevrahů, kteří se kvůli hazardu a sázkám dostali do zoufalé situace, např. přišli o střechu nad hlavou, udělali dluhy...).
- Těžký hřích – provozovatelé sázkových kanceláří, herních automatů, kasín, hospod.

Láska k chudým

Bůh stvořil dobro pro všechny, proto máme povinnost, aby se skutečně ke všem dostaly podle spravedlnosti a s přispěním lásky.

- Nezřízená láska k bohatství, jejich sobecké používání.
- Dávat almužnu chudým je svědectví bratrské lásky, je také vykonáváním spravedlnosti, která si líbí Bohu.
- Nepodělit se s chudými znamená okrádat je a připravovat o život – nevlastníme svoje ale jejich věci – splácíme dluh spravedlnosti.

Skutky milosrdenství

- Dobročinné skutky.
- Poučovat, radit, těšit.
- Odpouštět, trpělivě snášet.
- Nasytit hladové, oblékat nuzně oblečené, ujímat se lidí bez přístřeší.
- Navštěvovat nemocné a vězně.
- Pochovávat mrtvé.
- Dát almužnu chudým.

8. NEPROMLUVÍŠ KŘIVÉHO SVĚDECTVÍ PROTI BLIŽNÍMU

SVÉMU!

- Jsem podezřívavý? Nedůvěřivý?
- Jsem čestný? Diskrétní? Zachovávám svěřené tajemství? (Pokud se jedná o dobro bližního, mohu o tom, co mi bylo svěřeno, říci osobě, která bude v problému nápomocná.)
- Člověk je povinný druhému čestně vyjevit pravdu. Lež je vždy lež. Neexistuje něco jako „milosrdná“ lež. To je úskok satanův, jenž je sám otcem lži.
- Mám povinnost vydávat svědectví evangelia, odevzdávat víru slovy a skutky, být příkladem v životě.
- Falešné svědectví, křivá přísaha jsou obzvláště závažné, když přispívají k odsouzení nevinného, ospravedlňují viníka, zvyšují trest.
- Respektování dobrého jména osob.
- Nerozvážné posuzování (i když jen mlčky).
- Nactiutrhaní – bez potřeby odhaluji chyby a provinění bližního jiným osobám.
- Pomluvy – tvrzení jsou v rozporu s pravdou, dávám příležitost k mylným úsudkům o jiných, ničím dobré jméno a čest bližního.
- Hřeší ten, kdo nactiutrhá anebo pomlouvá, i ten kdo poslouchá tyto řeči a nebo je podněcuje.
- Lichotky, pochlebování, povolnost.
- Povzbuzuji a utvrzuji druhého v jeho špatných skutcích a jeho zkaženém chování.
- Pochlebování je těžké provinění, pokud se stávám spoluviníkem neřestí a těžkých hříchů.
- Touha prokázat službu anebo přátelství neomlouvají dvojakost řeči.
- Pochlebování je všední hřích, když vychází z touhy být příjemný, vyhnout se zlu, dosáhnout výhody.
- Chvástání, vychloubání.
- Ironie – má za cíl znevážit druhého, zlomyslně zesměšnit.

Závažnost lži

- Záleží na povaze, pravdě, kterou deformuje, na okolnostech, úmyslu a škodě.
- Může to být všední hřích, ale pokud vážně naruší cnosti lásky a spravedlnosti, stává se smrtelným hříchem.
- Je zneuctěným slova.
- Je skutečným násilím spáchaným na bližním, protože je porušením cnosti pravdomluvnosti.
- Podkopává důvěru, trhá vztahy.
- Povinnost nápravy! Když není možné napravit křivdu veřejně, je potřeba to učinit tajně. Zavazuje ve svědomí.
- Úřední tajemství (politici, právníci, lékaři...)
- Je potřeba zachovávat, kromě výjimečných případů, pokud by nevyzrazení dané skutečnosti způsobilo škodu jiné osobě.

9. NEPOŽÁDÁŠ MANŽELKY BLIŽNÍHO SVÉHO!

- Žádostivost těla.
- Žádostivost očí.
- Pýcha života.
- Uvolněnost mravů se zakládá na mylném chápání lidské svobody.
- Odpovědnost za výchovu dětí.
- Každý, kdo na ženu hledí žádostivě, už s ní zcizoložil ve svém srdci.
- Zachovávat čistý úmysl a pohled.
- Cudnost chrání intimitu.
- Čistota srdce – trpělivost, skromnost, diskrétnost.

10. ANI STATKŮ JEHO!

Rozvíjí a doplňuje 9. přikázání. Zakazuje touhu po cizím majetku, která je kořenem krádeže, podvodu, hazardu. Vede k nespravedlnosti a nenávisti. Vztahuje se k úmyslu srdce. Společně s 9. přikázáním shrnuje všechny příkazy zákona.

- Chamtivost – má původ v modloslužbě.
- Lakomství.
- Nezřízená žádostivost.
- Touha po bohatství, moci.
- Touha bez míry si přivlastňovat dobra.
- Zakazuje jakékoliv poškození bližního na jeho pozemském majetku.
- Nespravedlivě nabyté dědictví – mám povinnost nápravy vůči sourozencům.
- Přeji jiným nouzi.
- Lékaři, kteří si přejí choroby.
- Právníci, kteří touží po důležitých a početných soudních sporech a procesech.
- Závist – smutek nad dobrem bližního.
- Když přeji bližnímu velké zlo, páchám smrtelný hřích.
- Lpění na bohatství, majetku.
- Pokud nacházím útěchu v hojnosti majetku, peněz.

Činit pokání, zachovávat přikázané pusty (zdržet se masitého pokrmu).

- Popeleční středa a Velký Pátek – přísný půst, jen jednou za den je možné se najíst dosyta a kromě toho se už jen dvakrát najíst trošku. Výjimku mají děti a dospělí nad 60 let.
- Nejíst maso a masné výrobky každý pátek a na Popeleční středu. Platí pro všechny od 14 let života až do smrti.
- Ti, kteří musí jíst maso v pátek ze zdravotních důvodů (diabetici...), mají konat navíc nějaký jiný skutek pokání, zbožnosti anebo lásky (účast na mši

svaté, čtení písma svatého, modlitba růžence, křížová cesta, návštěva nemocného, pomoc bližnímu...).

Vybráno z knih:

Svatý Alfons Maria z Liguori: Ve světle věčnosti (Příprava na smrt)

Svatý Jan Maria Vianney: Jak kázal Vianney o svaté zpovědi, výběr z kázání.

Katechismus katolické církve

Kdo obětuje Bohu svoji smrt, činí nejdokonalejší skutek lásky, jakého je schopný. Protože když přijímáme smrt z Boží vůle tak, jak to On chce, sám nás připodobní k mučedníkům. Míra naší lásky ve chvíli smrti bude mírou lásky, jakou budeme milovat Boha v blažené věčnosti.

Modlitba:

Můj Bože, už nyní přijímám z tvých rukou každý způsob smrti se všemi bolestmi a úzkostmi s úplnou odevzdaností a ochotou. (Plnomocné odpustky pro hodinu smrti, když se pomodlí alespoň jedenkrát v životě v kterýkoliv den po platné zpovědi a sv. přijímání. 9. 3. 1904 PIUS X.)

Miluji Tě Pane Ježíši a z celého srdce ti velmi děkuji, že si mi dal čas a příležitost obrátit se.